

ความเข้าใจทางทรัพย์สินทางปัญญาของนิสิตปริญญาตรี

คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

รายงานการวิจัย

ของ

นางสาวคณัญญา	อิมใจ	59101010239
นางสาวณัฐกานต์	ยี่กา	59101010246
นางสาวนิภาวรรณ	จ้อยรุ่ง	59101010251
นางสาวภคจิรา	เข็มแน่นหมัด	59101010258
นางสาววันธร	อุดมพรธนกิจ	59101010262
นางสาวอภิญญาลักษณ์	ลิขิตวงศ์	59101010487

เป็นส่วนหนึ่งของรายวิชา IS 301 การวิจัยพื้นฐานสำหรับวิชาสารสนเทศ

คณะมนุษยศาสตร์ สาขาสารสนเทศศึกษา

ความเข้าใจทางทรัพย์สินทางปัญญาของนิสิตปริญญาตรี

คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

รายงานการวิจัย

ของ

นางสาวคณัญญา	อิมใจ	59101010239
นางสาวณัฐกานต์	ยี่กา	59101010246
นางสาวนิภาวรรณ	จ้อยรุ่ง	59101010251
นางสาวภคจีรา	เข็มแม่หมัด	59101010258
นางสาววรัณธร	อุดมพรธนกิจ	59101010262
นางสาวอภิญญาลักษณ์	ลิขิตวงศ์	59101010487

เป็นส่วนหนึ่งของรายวิชา IS 301 การวิจัยพื้นฐานสำหรับวิชาสารสนเทศ

คณะมนุษยศาสตร์ สาขาสารสนเทศศึกษา

รายงานการวิจัย

เรื่อง ความเข้าใจทางทรัพย์สินทางปัญญาของนิสิตปริญญาตรี

คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คณะผู้วิจัย	นางสาวคณัญญา	อิมใจ	59101010239
	นางสาวณัฐกานต์	ยีกา	59101010246
	นางสาวนิภาวรรณ	จ้อยรุ่ง	59101010251
	นางสาวกคจีรา	เข็มมั่นหมัด	59101010258
	นางสาววันธร	อุดมพรธนกิจ	59101010262
	นางสาวอภิญญาลักษณ์	ลิขิตวงศ์	59101010487

อาจารย์ที่ปรึกษา ผศ.ดร. ศศิพิมล ประพินพงศกร

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความเข้าใจทางทรัพย์สินทางปัญญาของนิสิตระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ งานวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ โดยเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบทดสอบ และกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นิสิตคณะมนุษยศาสตร์ระดับปริญญาตรีตั้งแต่ชั้นปีที่ 1-4 ทั้งหมด 15 สาขาวิชา จำนวน 60 คน ซึ่งประกอบด้วยกลุ่มสาขาละ 4 คน ผลการวิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถาม คือ นิสิตปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ซึ่งส่วนใหญ่กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 3 ซึ่งจากผลที่ได้จากการวิจัยนี้พบว่านิสิตส่วนมากมีความเข้าใจทางทรัพย์สินทางปัญญาโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยที่แต่ละสาขาวิชามีระดับความเข้าใจ ดังนี้ สาขาจิตวิทยา ปรัชญาและศาสนา ภาษาเกาหลี ภาษาเขมร ภาษาจีน ภาษาญี่ปุ่น ภาษาเวียดนาม ภาษาไทย ภาษาไทย (กศ.บ.) ภาษาฝรั่งเศส ภาษาเพื่ออาชีพ ภาษาอังกฤษ วรรณกรรมสำหรับเด็ก และสารสนเทศศึกษา มีความเข้าใจในเรื่องทรัพย์สินทางปัญญาโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง และสาขาภาษาอังกฤษ (กศ.บ.) มีความเข้าใจในเรื่องทรัพย์สินทางปัญญาโดยรวมอยู่ในระดับมาก

คำสำคัญ : ทรัพย์สินทางปัญญา ลิขสิทธิ์ การคัดลอกผลงานทางวิชาการ การคัดลอกวรรณกรรม Creative Commons

กิตติกรรมประกาศ

รายงานการวิจัยฉบับนี้ดำเนินการจัดทำและสำเร็จลุล่วงได้ ด้วยความกรุณาอย่างยิ่งจาก ผศ.ดร. ศศิพิมล ประพินพงศกร อาจารย์ที่ปรึกษารายงานการวิจัยที่ให้ข้อเสนอแนะ ให้คำปรึกษา อีกทั้งตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ เป็นอย่างดี จึงทำให้รายงานการวิจัยฉบับนี้สำเร็จไปได้ด้วยดีและขอขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิ ได้แก่ อาจารย์ฐิติ คำหอมกุล อาจารย์โชติมา วัฒนะ และ อาจารย์ปภัสรา อาษา ที่ทำการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย (IOC) อีกทั้งให้คำแนะนำและข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ต่อการปรับปรุงรายงานการวิจัยฉบับนี้ให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น ทางคณะผู้วิจัยขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

คณะผู้วิจัย

สารบัญ

บทที่	หน้า
1. บทนำ	1-5
1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย	2
1.3 ความสำคัญของการวิจัย	2
1.4 ขอบเขตของการวิจัย	2-4
1.5 กรอบแนวคิดเชิงความสัมพันธ์ของตัวแปร	4
1.6 นิยามคำศัพท์	5
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	6-16
2.1 ทรัพย์สินทางปัญญา	6-8
ความหมายของทรัพย์สินทางปัญญา	6-7
ประเภทของทรัพย์สินทางปัญญา	7-8
2.2 การลักลอบงานวิชาการและวรรณกรรม	8-9
ความหมายของการลักลอบงานวิชาการและวรรณกรรม	8-9
2.3 Creative Commons	9-10
ความหมายของ Creative Commons (CC)	9-10
2.4 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความเข้าใจ	10
ความหมายของความเข้าใจ	10
2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	10-16
งานวิจัยภายในประเทศ	10-16

3. วิธีการดำเนินการวิจัย	17-19
3.1. การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง	17
3.2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย	17
3.3. การเก็บรวบรวมข้อมูล	18
3.4. การจัดทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล	18-19
4. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	20-30
4.1 สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	20
4.2 การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	20
4.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	20-30
5. สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ	31-34
5.1 ความมุ่งหมายของการวิจัย	31
5.2 สรุปผลการวิจัย	31
5.3 อภิปรายผลการวิจัย	32
5.4 ข้อเสนอแนะ	33-34
บรรณานุกรม	35-36
ภาคผนวก	37-60
ภาคผนวก ก รายชื่อผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	38-39
ภาคผนวก ข เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	40-48
ภาคผนวก ค คำเฉลยเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ตอนที่2 และตอนที่3	49-51
ภาคผนวก ง ค่าดัชนีความสอดคล้องของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	52-60

เรื่อง ความเข้าใจทางทรัพย์สินทางปัญญาของนิสิตปริญญาตรี

คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

บทที่ 1

บทนำ

ที่มาและความสำคัญของปัญหา

ความเจริญอย่างรวดเร็วของเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ได้เอื้ออำนวยความสะดวกแก่นักเรียน นิสิต นักศึกษา คณาจารย์ และบุคคลผู้สนใจทั่วไปในการเข้าถึงข้อมูลสารสนเทศได้อย่างกว้างขวางและรวดเร็ว และสามารถบริหารจัดการข้อมูลต่างๆ ได้อย่างคล่องตัว อาทิ การจัดเก็บไฟล์ข้อมูล การส่งต่อไฟล์ข้อมูลรวมทั้ง การนำข้อมูลที่ได้รับจากการสืบค้นมาใช้ประโยชน์ในเชิงการอ้างอิง เป็นต้น อย่างไรก็ตามความสะดวกในการเข้าถึงข้อมูลสารสนเทศก็นำมาสู่ปัญหาเชิงวิชาการ โดยเฉพาะปัญหาในด้านการคัดลอกผลงานทางวิชาการ ผลงานวิจัย สิ่งพิมพ์ และวิทยานิพนธ์ กล่าวคือ ผู้ที่ขาดความเข้าใจ หรือไม่ได้ตระหนักถึงความสำคัญในเรื่องทรัพย์สินทางปัญญา อาจดำเนินการคัดลอกหรือนำผลงานผู้อื่นมาใช้ประโยชน์อย่างไม่ได้ตั้งใจที่จะเพิกเฉยการเคารพถึงทรัพย์สินทางปัญญา ในขณะเดียวกัน ผู้ที่คิดไม่สุจริตก็สามารถเข้าถึงข้อมูลได้อย่างสะดวก ง่ายดาย และสามารถดัดแปลงไปใช้ประโยชน์ต่อ โดยคาดว่าจะไม่มีผู้ใดทราบว่าเป็นผลงานดังกล่าวไม่ใช่ของตน การกระทำดังกล่าวได้ก่อให้เกิดปัญหาอย่างรุนแรงในทางวิชาการ โดยเฉพาะในเชิงการคัดลอกผลงานของผู้อื่น หรือการละเมิดทรัพย์สินทางปัญญา อันเป็นประเด็นเชิงวิชาการที่ส่งผลให้สถาบันวิชาการต่างๆ ทั่วโลกให้ความสนใจและให้ความสำคัญกับประเด็นปัญหาดังกล่าวมากขึ้นเป็นลำดับ (บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2555: 2)

ในปัจจุบันเรื่องการละเมิดทางทรัพย์สินทางปัญญานั้นถือเป็นเรื่องที่สำคัญอย่างมากในการทำงานทางวิชาการต่างๆ เพราะในปัจจุบันนิสิตบางคนนั้นยังไม่ค่อยตระหนักถึงความสำคัญในเรื่องทรัพย์สินทางปัญญา จึงทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาในเรื่องความเข้าใจทางทรัพย์สินทางปัญญาของนิสิตปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นประโยชน์ต่อดัชนีในการเรียนรู้และเป็นแนวที่จะป้องกันปัญหาเรื่องการละเมิดทรัพย์สินทางปัญญาที่จะเกิดขึ้นและส่งเสริมให้นิสิตเป็นผู้มีคุณธรรมและจริยธรรม

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความเข้าใจทางทรัพย์สินทางปัญญาของนิสิต ระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ความสำคัญของงานวิจัย

ผลที่ได้รับจากการวิจัยครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อคณะมนุษยศาสตร์และมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒในการจัดสรรหลักสูตรการเรียนการสอนในการตระหนักรู้ถึงทรัพย์สินทางปัญญา และนำไปส่งเสริมความรู้ด้านคุณธรรม จริยธรรมทางวิชาการของทั้งนิสิตและบุคลากรของมหาวิทยาลัย นอกจากนี้แนวทางให้กับมหาวิทยาลัยหรือผู้ที่เกี่ยวข้องในการจัดอบรมให้ความรู้ด้านการละเมิดทรัพย์สินทางปัญญา การคัดลอกผลงานทางวิชาการหรือสามารถเป็นแนวทางในการจัดการเรียนสอนเกี่ยวกับทักษะการรู้สารสนเทศ เพื่อให้มีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม การละเมิดลิขสิทธิ์ Creative common การละเมิดทรัพย์สินทางปัญญาและการอ้างอิงในการทำรายงาน วิทยานิพนธ์ และผลงานทางวิชาการต่างๆ ให้แก่นิสิตได้มีทักษะการรู้สารสนเทศที่ถูกต้องและเป็นการป้องกันการละเมิดทรัพย์สินทางปัญญา

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นิสิตระดับปริญญาตรีมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปีการศึกษา 2561 จำนวน 21,381 คน ส่วนคณะมนุษยศาสตร์ทุกชั้นปี จำนวน 2,677 คน (จากการสรุปจำนวนนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ณ วันที่ 13 กันยายน 2561)

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นิสิตคณะมนุษยศาสตร์ระดับปริญญาตรีตั้งแต่ชั้นปีที่ 1-4 ทั้งหมด 15 สาขาวิชา จำนวน 60 คน ซึ่งประกอบด้วยกลุ่มสาขาละ 4 คน

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่ คุณลักษณะของนิสิตระดับปริญญาตรี ซึ่งจำแนกดังนี้

1.1 ระดับการศึกษา จำแนกเป็น

1.1.1 ชั้นปีที่1

1.1.2 ชั้นปีที่ 2

1.1.3 ชั้นปีที่ 3

1.1.4 ชั้นปีที่ 4

1.2 กลุ่มสาขาวิชา

1.2.1 จิตวิทยา

1.2.2 ปรัชญาและศาสนา

1.2.3 ภาษาตะวันออก:ภาษาเกาหลี

1.2.4 ภาษาตะวันออก:ภาษาเขมร

1.2.5 ภาษาตะวันออก:ภาษาจีน

1.2.6 ภาษาตะวันออก:ภาษาญี่ปุ่น

1.2.7 ภาษาตะวันออก:ภาษาเวียดนาม

1.2.8 ภาษาไทย

1.2.9 ภาษาไทย (กศ.บ.)

1.2.10 ภาษาฝรั่งเศส

1.2.11 ภาษาเพื่ออาชีพ

1.2.12 ภาษาอังกฤษ

1.2.13 ภาษาอังกฤษ (กศ.บ.)

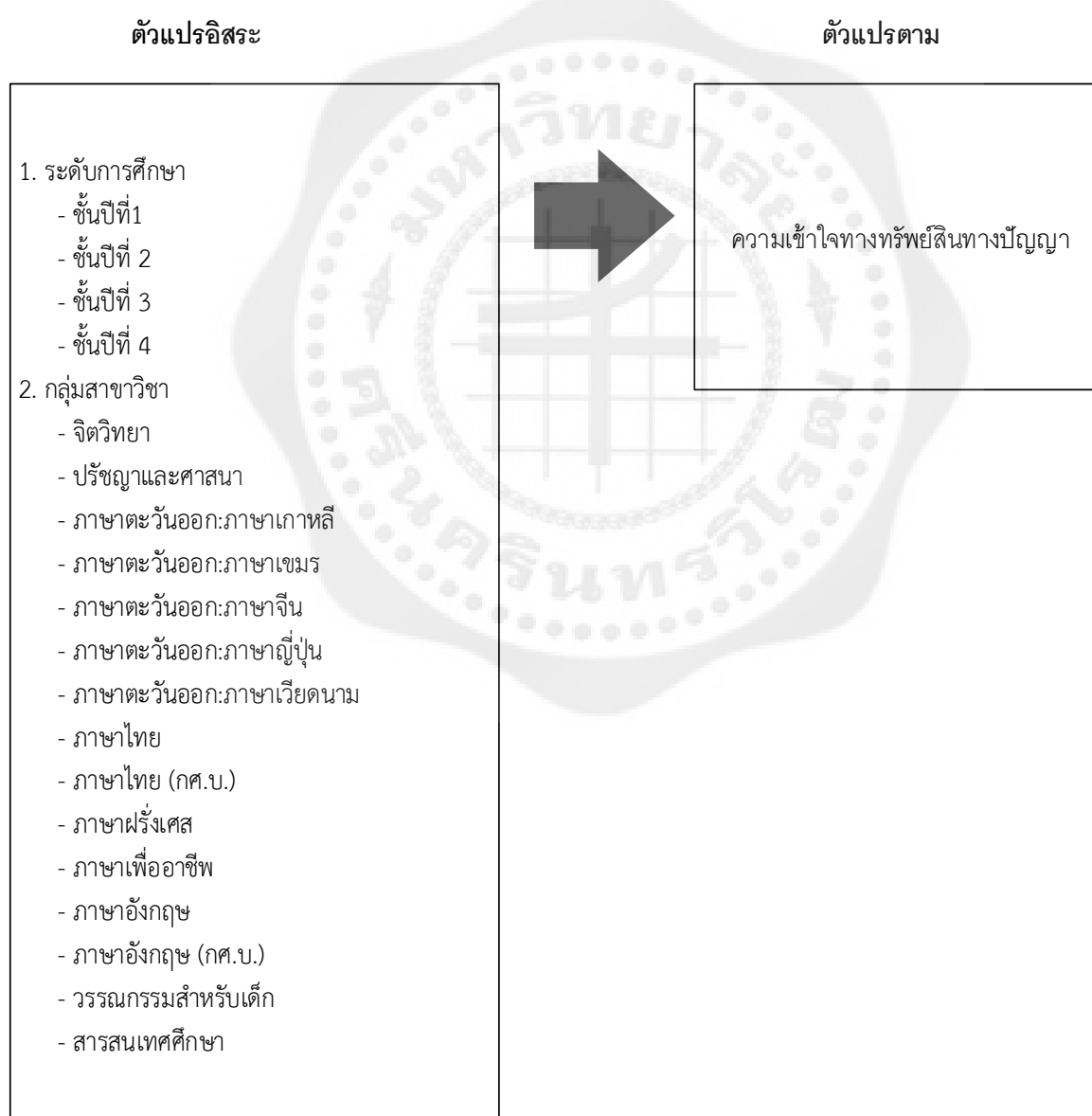
1.2.14 วรรณกรรมสำหรับเด็ก

1.2.15 สารสนเทศศึกษา

2. ตัวแปรตาม

2.1 ความเข้าใจทางทฤษฎีสันทางปัญญา

กรอบแนวคิด

นิยามศัพท์เฉพาะ

ทรัพย์สินทางปัญญา เป็นผลงานอันเกิดจากการประดิษฐ์ คิดค้น หรือสร้างสรรค์ของมนุษย์ ซึ่งเน้นที่ผลผลิตของสติปัญญาและความชำนาญ โดยไม่คำนึงถึงชนิดของการสร้างสรรค์หรือวิธีในการแสดงออก ทรัพย์สินทางปัญญาอาจแสดงออกในรูปแบบของสิ่งที่จับต้องได้ เช่น สินค้าต่างๆ หรือในรูปของสิ่งที่จับต้องไม่ได้ เช่น บริการ แนวคิดในการดำเนินธุรกิจ กรรมวิธีการผลิตทางอุตสาหกรรม เป็นต้น (กรมทรัพย์สินทางปัญญา กระทรวงพาณิชย์. 2559: ออนไลน์)

ลิขสิทธิ์ (Copyright) หมายถึง สิทธิแต่เพียงผู้เดียวของผู้สร้างสรรค์ที่จะกระทำการใดๆ เกี่ยวกับงานที่ผู้สร้างสรรค์ได้ทำขึ้นตามประเภทลิขสิทธิ์ที่กฎหมายกำหนด ได้แก่ งานวรรณกรรม นาฏกรรม ศิลปกรรม ดนตรีกรรม โสตทัศนวัสดุ ภาพยนตร์ สิ่งบันทึกเสียง งานแพร่เสียงแพร่ภาพ หรืองานอื่นใดในแผนกวรรณคดี แผนกวิทยาศาสตร์ หรือแผนกศิลปะ ไม่ว่างานดังกล่าวจะแสดงออกโดยวิธีหรือรูปแบบอย่างใดๆ นอกจากนั้น กฎหมายลิขสิทธิ์ยังให้ความคุ้มครองถึงสิทธิของนักแสดงด้วย การคุ้มครองลิขสิทธิ์ไม่ครอบคลุมถึงความคิด หรือขั้นตอนกรรมวิธี หรือระบบ หรือวิธีใช้ หรือวิธีทำงาน หรือแนวความคิด หลักการ การค้นพบ หรือทฤษฎีทางวิทยาศาสตร์ หรือคณิตศาสตร์ ซึ่งการคุ้มครองลิขสิทธิ์ จะมีผลเกิดขึ้นโดยทันทีที่มีการสร้างสรรค์ผลงาน โดยความคุ้มครองนี้จะมีตลอดอายุของผู้สร้างสรรค์ และจะคุ้มครองต่อไปอีก 50 ปี นับแต่ผู้สร้างสรรค์เสียชีวิต หากแต่มีงานบางประเภทที่มีอายุการคุ้มครองแตกต่างกัน (กรมทรัพย์สินทางปัญญา กระทรวงพาณิชย์. 2559: ออนไลน์)

การลักลอบงานวิชาการและวรรณกรรม (Plagiarism) คือ การคัดลอกผลงาน หรือขโมยผลงาน ความคิดของคนอื่นโดยไม่มีการอ้างอิงที่ถูกต้อง บางคนอาจเรียกว่า โจรกรรมทางวิชาการหรือโจรกรรมทางวรรณกรรมก็ได้ การลักลอบงานวิชาการและวรรณกรรมเป็นรูปแบบหนึ่งของการโกงและเป็นการกระทำผิดทางวิชาการอย่างร้ายแรงที่สุด (เอสไอยูเค กรุงเทพฯ. 2561: ออนไลน์)

Creative Commons หรือ CC หมายถึง สัญญาอนุญาตแบบเปิดชนิดหนึ่ง ที่มีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยให้มีการใช้ทรัพยากรสื่อเหล่านั้นได้โดยไม่ต้องขออนุญาตและไม่ถือว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ โดยผู้ที่นำผลงานไปใช้ต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขที่ผู้สร้างสรรค์หรือเจ้าของลิขสิทธิ์ได้กำหนดไว้ (สำนักงานพัฒนานิเทศศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ. 2559: ออนไลน์)

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเกี่ยวกับความเข้าใจทางทรัพย์สินทางปัญญาของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์ระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องตามหัวข้อ ดังนี้

1. ทรัพย์สินทางปัญญา

1.1. ความหมายของทรัพย์สินทางปัญญา

1.2. ประเภทของทรัพย์สินทางปัญญา

2. การลักลอบงานวิชาการและวรรณกรรม

2.1 ความหมายของการลักลอบงานวิชาการและวรรณกรรม

3. Creative Commons

3.1 ความหมายของ Creative Commons (CC)

4. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความเข้าใจ

4.1 ความหมายของความเข้าใจ

5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

5.1 งานวิจัยภายในประเทศ

ทรัพย์สินทางปัญญา

กรมทรัพย์สินทางปัญญา (2555) อธิบายว่า ทรัพย์สินทางปัญญา หมายถึง การสร้างสรรค์ทางปัญญาของมนุษย์ ซึ่งแสดงออกในรูปแบบใดก็ตาม อาจเป็นสิ่งที่จับต้องไม่ได้ เช่น ระบบโปรแกรมคอมพิวเตอร์ ทฤษฎี ลิขสิทธิ์ ศิลปกรรม วรรณกรรม กรรมวิธี หรือแนวคิดต่างๆ หรือปรากฏอยู่ในรูปของสิ่งที่จับต้องได้ เช่น สิ่งประดิษฐ์สินค้า หรือสื่อรูปแบบอื่นๆ ที่สามารถจับต้องได้นอกจากนี้ทรัพย์สินทางปัญญายังรวมถึงความรู้การค้นพบ หรือการสร้างสรรค์อีกด้วย

สำนักงานจัดการทรัพย์สินทางปัญญา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี (2555) อธิบายว่า ทรัพย์สินทางปัญญา หมายถึง ผลงานอันเกิดจากความคิดสร้างสรรค์ของมนุษย์ ทรัพย์สินทางปัญญาเป็นทรัพย์สินอีกชนิดหนึ่ง นอกเหนือจากสังหาริมทรัพย์ และอสังหาริมทรัพย์

มหาวิทยาลัยมหิดล ศูนย์บริหารทรัพย์สินทางปัญญา (2553) อธิบายว่า ทรัพย์สินทางปัญญา หมายถึง ผลงานอันเกิดจากการประดิษฐ์คิดค้น หรือสร้างสรรค์ของมนุษย์ ซึ่งเน้นที่ผลผลิตของสติปัญญาและความชำนาญ โดยไม่คำนึงถึงชนิดของการสร้างสรรค์หรือวิธีในการแสดงออกทรัพย์สินทางปัญญาอาจแสดงออกในรูปแบบของสิ่งที่จับต้องได้ เช่น สินค้าต่างๆ หรืออยู่ในรูปของสิ่งที่จับต้องไม่ได้ เช่น บริการ แนวคิดในการดำเนินธุรกิจ กรรมวิธีการผลิตทางอุตสาหกรรม เป็นต้น

จากคำอธิบายของผู้เชี่ยวชาญข้างต้น สรุปได้ว่า ทรัพย์สินทางปัญญา หมายถึง มูลค่าทางความคิดที่ได้รับการสร้างสรรค์ทางสติปัญญาของมนุษย์ และได้ถูกถ่ายทอดออกมาในรูปแบบของนามธรรมหรือรูปธรรม สิ่งที่ถูกถ่ายทอดออกมานั้นสามารถก่อให้เกิดการพัฒนาคุณภาพชีวิตของผู้ใช้ให้ดีขึ้น เช่น การให้องค์ความรู้ใหม่ การช่วยสนับสนุนการทำงาน การทำให้จรรโลงใจ เป็นต้น (ปีที่ 18 ฉบับที่ 35 กรกฎาคม - ธันวาคม 2557 วารสาร มฉก. วิชาการ 145 เรื่อง การละเมิดทรัพย์สินทางปัญญาบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต (ศุภศิลป์ กุลจิตต์เจือวงศ์)

ประเภทของทรัพย์สินทางปัญญา

โดยทั่วไป คนไทยส่วนมากจะคุ้นเคยกับคำว่า “ลิขสิทธิ์” และจะใช้เรียกทรัพย์สินทางปัญญาทุกประเภท โดยที่ถูกต้องแล้ว ในทางสากลทรัพย์สินทางปัญญาแบ่งออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ ทรัพย์สินทางอุตสาหกรรม (Industrial Property) และลิขสิทธิ์ (Copyright)

2.1 ทรัพย์สินทางอุตสาหกรรม (Industrial Property)

หมายถึง ความคิดสร้างสรรค์ของมนุษย์เกี่ยวกับสินค้าอุตสาหกรรมต่างๆ ความคิดสร้างสรรค์นี้อาจเป็นความคิดในการประดิษฐ์คิดค้น ซึ่งอาจจะเป็นกระบวนการหรือเทคนิคในการผลิตที่ได้ปรับปรุงหรือคิดค้นขึ้นใหม่ หรือการออกแบบผลิตภัณฑ์ทางอุตสาหกรรมที่เป็นองค์ประกอบและรูปร่างของตัวผลิตภัณฑ์ นอกจากนี้ยังรวมถึงเครื่องหมายการค้าหรือยี่ห้อ ชื่อและถิ่นที่อยู่ทางการค้า รวมถึงแหล่งกำเนิดและการป้องกันการแข่งขันทางการค้าที่ไม่เป็นธรรม ทรัพย์สินทางอุตสาหกรรมจึงสามารถแบ่งออกได้ ดังนี้

- สิทธิบัตร (Patent)
- สิทธิบัตรการประดิษฐ์

- อนุสิทธิบัตร
- สิทธิบัตรการออกแบบผลิตภัณฑ์
- แบบผังภูมิของวงจรรวม (Layout – Design of Integrated Circuits)
- เครื่องหมายการค้า (Trademark)
- ความลับทางการค้า (Trade Secret)
- ชื่อทางการค้า (Trade Name)
- สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ (Geographical Indications)

2.2 ลิขสิทธิ์ (Copyright)

หมายถึง สิทธิแต่เพียงผู้เดียวของผู้สร้างสรรค์ที่จะกระทำการใดๆ เกี่ยวกับงานที่ผู้สร้างสรรค์ได้ทำขึ้นตามประเภทลิขสิทธิ์ที่กฎหมายกำหนด ได้แก่ งานวรรณกรรม นาฏกรรม ศิลปกรรม ดนตรีกรรม โสตทัศนวัสดุ ภาพยนตร์ สิ่งบันทึกเสียง งานแพร่เสียงแพร่ภาพ หรืองานอื่นใดในแผนกวรรณคดี แผนกวิทยาศาสตร์ หรือแผนกศิลปะ ไม่ว่างานดังกล่าวจะแสดงออกโดยวิธีหรือรูปแบบอย่างใดๆ นอกจากนั้น กฎหมายลิขสิทธิ์ยังให้ความคุ้มครองถึงสิทธิของนักแสดงด้วย การคุ้มครองลิขสิทธิ์ไม่ครอบคลุมถึงความคิด หรือขั้นตอน กรรมวิธี หรือระบบ หรือวิธีใช้ หรือวิธีทำงาน หรือแนวความคิด หลักการ การค้นพบ หรือทฤษฎีทางวิทยาศาสตร์ หรือคณิตศาสตร์

การคุ้มครองลิขสิทธิ์ จะมีผลเกิดขึ้นโดยทันทีที่มีการสร้างสรรค์ผลงาน โดยความคุ้มครองนี้จะมีตลอดอายุของผู้สร้างสรรค์ และจะคุ้มครองต่อไปอีก 50 ปี นับแต่ผู้สร้างสรรค์เสียชีวิต หากแต่มีงานบางประเภทที่จะมีอายุการคุ้มครองแตกต่างกัน ดังนี้

- อายุการคุ้มครองทั่วไป ลิขสิทธิ์จะมีอยู่ตลอดอายุผู้สร้างสรรค์ และจะมีต่อไปอีก 50 ปี นับแต่ผู้สร้างสรรค์ถึงแก่ความตาย (กรณีที่เป็นบุคคลเป็นผู้สร้างสรรค์ ลิขสิทธิ์จะมีอายุ 50 ปี นับแต่ได้สร้างสรรค์งานนั้นขึ้น กรณีที่ผู้สร้างสรรค์ใช้นามแฝง หรือไม่ปรากฏชื่อผู้สร้างสรรค์ ลิขสิทธิ์มีอายุ 50 ปี นับแต่ได้สร้างสรรค์งานนั้นขึ้น)
- งานภาพถ่าย โสตทัศนวัสดุ ภาพยนตร์ สิ่งบันทึกเสียง หรืองานแพร่เสียงแพร่ภาพ ลิขสิทธิ์มีอายุ 50 ปี นับแต่ได้สร้างสรรค์งานนั้นขึ้น
- งานที่สร้างสรรค์โดยการจ้างหรือตามคำสั่งของกระทรวง ทบวง กรม หรือหน่วยงานอื่นใดของรัฐ ให้มีอายุ 50 ปี นับแต่ได้สร้างสรรค์งานนั้นขึ้น

- งานศิลปะประยุกต์ ลิขสิทธิ์มีอายุ 25 ปี นับแต่ได้สร้างสรรค์งานนั้นขึ้น

การลักลอกงานวิชาการและวรรณกรรม

เอสไอยูเค กรุงเทพฯ (2561) อธิบายว่า การลักลอกงานวิชาการและวรรณกรรม (Plagiarism) คือ การคัดลอกผลงาน หรือขโมยผลงาน ความคิดของคนอื่นโดยไม่มีการอ้างอิงที่ถูกต้อง บางคนอาจเรียกว่า โจรกรรมทางวิชาการหรือโจรกรรมทางวรรณกรรมก็ได้ การลักลอกงานวิชาการและวรรณกรรมเป็นรูปแบบหนึ่งของการโกงและเป็นการกระทำผิดทางวิชาการอย่างร้ายแรงที่สุด

สำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ (2556) การลักลอกงานวิชาการและวรรณกรรม (Plagiarism) คือ การกระทำที่เป็นการแอบอ้างงานเขียน หรืองานสร้างสรรค์ดั้งเดิมของผู้อื่นทั้งหมด หรือนำมาบางส่วนมาใส่หรือมาใช้ในการงานของตนเองโดยไม่มีการอ้างอิง แหล่งที่ได้ข้อมูลมา

Creative Commons (CC)

สำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ (2559) อธิบายว่า Creative Commons หรือ CC หมายถึง สัญญาอนุญาตแบบเปิดชนิดหนึ่ง ที่มีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยให้มีการใช้ทรัพยากรสื่อเหล่านั้นได้โดยไม่ต้องขออนุญาตและไม่ถือว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ โดยผู้ที่นำผลงานไปใช้ต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขที่ผู้สร้างสรรค์หรือเจ้าของลิขสิทธิ์ได้กำหนดไว้

ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (2557) อธิบายว่า Creative Commons เป็นสัญญาอนุญาตทางลิขสิทธิ์ประเภทหนึ่งพัฒนาโดย Hewlett Foundation study องค์กรไม่แสวงกำไรองค์กรหนึ่งที่เน้นงานด้านกฎหมาย ซึ่งวัตถุประสงค์ของสัญญานี้เพื่อให้เจ้าของผลงานอันมีลิขสิทธิ์สามารถแสดงข้อความอันอำนวยความสะดวกให้สาธารณชนรู้ถึงสิทธิในผลงาน และทราบว่าจะนำงานอันมีลิขสิทธิ์ของตนไปใช้ได้โดยไม่ต้องขออนุญาตและไม่ถือว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ โดยแบ่งสัญลักษณ์เงื่อนไขเป็น 4 ประเภท ดังนี้

1. แสดงที่มา/อ้างอิงที่มา (Attribution – BY) : อนุญาตให้ผู้อื่นทำซ้ำ แจกจ่าย หรือแสดงและนำเสนอชิ้นงานดังกล่าว และสร้างงานดัดแปลงจากชิ้นงานดังกล่าว ได้เฉพาะกรณีที่ผู้ใช้นั้นได้แสดงเครดิตของผู้เขียนหรือผู้ให้อนุญาตตามที่ระบุไว้ ใช้สัญลักษณ์
2. ไม่ใช่เพื่อการค้า (Non Commercial – NC) : อนุญาตให้ผู้อื่นทำซ้ำ แจกจ่าย หรือแสดงและนำเสนอชิ้นงานดังกล่าว และสร้างงานดัดแปลงจากชิ้นงานดังกล่าว ได้เฉพาะกรณีที่ไม่นำไปใช้ในทางการค้า ใช้สัญลักษณ์

3. ไม่ดัดแปลง (No Derivative Works –ND) : อนุญาตให้ผู้อื่นทำซ้ำ แจกจ่าย หรือแสดงและนำเสนอ
ชิ้นงานดังกล่าวในรูปแบบที่ไม่ถูกดัดแปลงเท่านั้น ใช้สัญลักษณ์
4. อนุญาตแบบเดียวกัน (Share Alike – SA) : อนุญาตให้ผู้อื่นแจกจ่ายงานดัดแปลง เปลี่ยนรูปหรือต่อเติม
งานได้เฉพาะกรณีที่ชิ้นงานดัดแปลงนั้นเผยแพร่ด้วยสัญญาอนุญาตที่เหมือนกันทุกประการกับงานต้นฉบับ
หรือสรุปง่ายๆ ว่าต้องใช้สัญญาอนุญาตชนิดเดียวกันกับงานดัดแปลงต่อยอดใช้สัญลักษณ์

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความเข้าใจ

ประภาเพ็ญ สุวรรณ (2520: 10) กล่าวว่า ความรู้ คือ พฤติกรรมขั้นต้นซึ่งผู้เรียนเพียงจำได้ อาจจะโดยการฝึกหรือโดยการมองเห็น ซึ่งความรู้ขั้นนี้ ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับคำจำกัดความ ความหมาย ทฤษฎี ข้อเท็จจริง กฎโครงสร้างและวิธีการแก้ปัญหา

บลูม และคณะ (Bloom; other. 1956: 271) กล่าวว่า ความเข้าใจ หมายถึง ความสามารถในการที่คน
ขยายความรู้ความจำให้ไกลออกไปจากเดิมอย่างสมเหตุสมผล แยกเป็น 3 ขั้นที่สำคัญ คือ การแปลความหมายของ
คำ ข้อความ สัญลักษณ์ในแง่ตามเนื้อเรื่องและหลักการนั้นๆ การตีความโดยเอาความหมายจากการแปลทั้งหมด
มารวมกันแล้วสรุปหรือขยายความนั้นตามแนวใหม่และทัศนะใหม่ มุมมองใหม่ เพื่อให้กว้างไกลออกไปจาก
ข้อเท็จจริง โดยจะต้องให้ข้อมูลหรือแนวโน้มน้อยอย่างเพียงพอ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยภายในประเทศ

นนทนันท์ แยมวงษ์. (2557: ออนไลน์) การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อการศึกษาและเปรียบเทียบการ
รับรู้และเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม ของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดย
จำแนกตามตัวแปรเพศ ระดับการศึกษา กลุ่มสาขาวิชา และอายุ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือ นิสิตระดับ
บัณฑิตศึกษา จำนวน 432 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือ แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์
ข้อมูลได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สถิติ t-test สถิติ F-test และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
ของเพียร์สัน สรุปผลวิจัยได้ดังนี้

1. นิสิตระดับบัณฑิตศึกษามีการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวมอยู่ในระดับมาก
2. การเปรียบเทียบการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา จำแนกตาม
ตัวแปรเพศ ระดับการศึกษา กลุ่มสาขาวิชา และอายุ พบผลการวิจัย ดังนี้

- 2.1. นิสิตระดับบัณฑิตศึกษาที่มีเพศต่างกัน มีการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมทั้งโดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน
- 2.2. นิสิตระดับบัณฑิตศึกษาที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนิสิตระดับปริญญาเอกมีการรับรู้มากกว่านิสิตระดับปริญญาโท
- 2.3. นิสิตระดับบัณฑิตศึกษาที่ศึกษาในกลุ่มสาขาวิชาต่างกัน มีการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมทั้งโดยรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า นิสิตที่ศึกษาอยู่ในสาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มีการรับรู้ด้านการอ้างอิงและบรรณานุกรมมากกว่า นิสิตที่ศึกษาในกลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และนิสิตที่ศึกษาอยู่ในกลุ่มวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพ นิสิตที่ศึกษาอยู่ในกลุ่มวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพมีการรับรู้ด้านความรู้อื่นที่เกี่ยวข้องกับการลอกเลียนวรรณกรรมมากกว่านิสิตที่ศึกษาในกลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และนิสิตที่ศึกษาอยู่ในกลุ่มสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
- 2.4. นิสิตระดับบัณฑิตศึกษาที่ศึกษาที่มีอายุต่างกัน การรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมทั้งโดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน
3. นิสิตระดับบัณฑิตศึกษามีเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมอยู่ในระดับสูง
4. การเปรียบเทียบเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษาจำแนกตามตัวแปรเพศ ระดับการศึกษา กลุ่มสาขาวิชา และอายุ ผลการวิจัยพบว่านิสิตระดับบัณฑิตศึกษาที่มีเพศ ระดับการศึกษา กลุ่มสาขาวิชา และอายุต่างกัน มีเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมที่ไม่ต่างกัน
5. การรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา ไม่มีความสัมพันธ์กับเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม

ณัฐพร ศรีสติ (2548: ออนไลน์) การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา ความรู้ ทักษะ และพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการขโมยคัดลอกผลงานของผู้อื่นมาเป็นของตนเองเพื่อประโยชน์ทางวิชาการผ่านสื่ออินเทอร์เน็ต โดยศึกษาจากนิสิตนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 427 คน ใช้วิธีการวิจัย 2 วิธี คือ การสำรวจโดยใช้แบบสอบถามและการสนทนากลุ่ม ผลการวิจัย พบว่า 1. บริบททางการศึกษา ด้านชั้นปีที่ศึกษามีความสัมพันธ์กับความรู้และพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการขโมยคัดลอกผลงานของผู้อื่นมาเป็นของตนเองเพื่อประโยชน์

ทางวิชาการในการใช้งานผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตด้านขั้นตอนการศึกษามีความสัมพันธ์กับทัศนคติและพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการขโมยคัดลอกผลงานของผู้อื่นมาเป็นของตนเพื่อประโยชน์ทางวิชาการในการใช้งานผ่านสื่ออินเทอร์เน็ต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 2. ความรู้และพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการขโมยคัดลอกผลงานของผู้อื่นมาเป็นของตนเพื่อประโยชน์ทางวิชาการในการใช้งานบริบททั่วไป มีความสัมพันธ์กับความรู้และพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการขโมยคัดลอกผลงานของผู้อื่นมาเป็นของตนเพื่อประโยชน์ทางวิชาการในการใช้งานผ่านสื่ออินเทอร์เน็ต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 3. ปัจจัยทางจริยธรรมด้านจริยธรรมส่วนบุคคล จริยธรรมทางวิชาการ และจริยธรรมเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์และสารสนเทศ มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการขโมยคัดลอกผลงานของผู้อื่นมาเป็นของตนผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตเพื่อประโยชน์ทางวิชาการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 4. ความรู้และตระหนักเกี่ยวกับกฎหมายทรัพย์สินทางปัญญามีความสัมพันธ์กับความรู้ ทัศนคติที่เกี่ยวข้องกับการขโมยคัดลอกผลงานของผู้อื่นมาเป็นของตนผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตเพื่อประโยชน์ทางวิชาการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 5. ความคิดเห็นเกี่ยวกับความชอบธรรมในการบังคับใช้กฎหมายทรัพย์สินทางปัญญาในบริบทประเทศกำลังพัฒนามีความสัมพันธ์กับความรู้ ทัศนคติและพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการขโมยคัดลอกผลงานของผู้อื่นมาเป็นของตนผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตเพื่อประโยชน์ทางวิชาการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ คุณลักษณะพิเศษของคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต ได้แก่ การทำซ้ำ การตัดแปะ รวมทั้งการปิดบังตัวตนได้มีส่วนช่วยในการขโมยคัดลอกผลงานของผู้อื่นมาเป็นของตนผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตไม่สามารถตรวจสอบได้ ขณะเดียวกัน นิสิตนักศึกษาที่ทำการศึกษายังมีแนวโน้มที่จะใช้บรรทัดฐานทางจริยธรรมในอินเทอร์เน็ต ซึ่งแตกต่างจากจริยธรรมในสังคมจริง นอกจากนี้ พวกเขายังมีความสับสนเกี่ยวกับพื้นที่สาธารณะบนอินเทอร์เน็ตทำให้เกิดความเข้าใจผิดว่าสามารถนำข้อมูลและผลงานมาใช้โดยปราศจากการอ้างอิง นอกจากนี้มีความเห็นแบ่งเป็นสองกลุ่มเกี่ยวกับการบังคับใช้กฎหมายทรัพย์สินทางปัญญากล่าวคือ กลุ่มหนึ่งเห็นว่าส่งผลให้ประเทศไทยมีความเจริญทัดเทียมสากล และกระตุ้นให้นักสร้างสรรค์เพิ่มขึ้น แต่อีกกลุ่มหนึ่งเห็นว่าเป็นอุปสรรคสำหรับประชาชนในการใช้ประโยชน์จากสารสนเทศและยังไม่สอดคล้องกับวิถีการดำเนินชีวิตของสังคมไทยเท่าที่ควร

อิศเรศ ปัญญาพานิช (2545: ออนไลน์) วิทยานิพนธ์มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัญหาข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์ หรือการใช้งานลิขสิทธิ์ที่เป็นธรรมในกรณีเพื่อการศึกษา ค้นคว้า และวิจัย ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 32 ซึ่งการใช้งานลิขสิทธิ์ในกรณี ดังกล่าวจะถือเป็นข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์หรือไม่ การศึกษาเรื่องนี้ใช้วิธีวิจัยเอกสารโดยศึกษาจากตำรา หนังสือ บทความ วารสาร และวิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวข้องโดยศึกษาเปรียบเทียบกับทฤษฎีหลักกฎหมาย การใช้ที่เป็นธรรม (Fair Use) ของประเทศสหรัฐอเมริกา และหลักการ

ปฏิบัติที่เป็นธรรม (Fair Dealing) ของประเทศอังกฤษ รวมทั้งหลักทฤษฎีทางเศรษฐศาสตร์ ผลการวิจัยพบว่าการบัญญัติกฎหมายในพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 32 วรรคแรกซึ่งเป็นเงื่อนไขของการกระทำที่เป็นข้อยกเว้นการละเมิด ลิขสิทธิ์นั้น เป็นการกำหนดเงื่อนไขไว้ในลักษณะที่กว้างขาดความชัดเจนในทางปฏิบัติของผู้ใช้งานอันมีลิขสิทธิ์ และการนำไปใช้พิจารณาวินิจฉัยคดีในศาล โดยเฉพาะอย่างยิ่งกรณีของการคัดลอกเอกสารหรือทำสำเนาจากตำราทางวิชาการเพื่อใช้ในการศึกษา ซึ่งจากกรณีการถ่ายเอกสารดังกล่าวในปัจจุบันยังไม่มีหลักเกณฑ์ในการ ปฏิบัติของผู้ขอใช้งานลิขสิทธิ์ว่าสามารถที่จะทำสำเนาในงานลิขสิทธิ์ได้ในสัดส่วน และปริมาณมากน้อยเพียงใด จึงจะเป็นการใช้ที่เป็นธรรมเข้าข้อยกเว้นการละเมิด ลิขสิทธิ์ และเป็นธรรมต่อเจ้าของงานอันมีลิขสิทธิ์เหล่านั้นด้วย ซึ่งในต่างประเทศ มีการกำหนดหลักเกณฑ์ในการพิจารณาอย่างชัดเจน รวมทั้งมีการกำหนดแนวทางการ ปฏิบัติแก่ผู้ขอใช้งานลิขสิทธิ์ เพื่อเป็นแนวทางในการขอใช้งานดังกล่าวแล้ว ดังนั้นวิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีข้อเสนอว่าควรจะมีการกำหนดหลักเกณฑ์ใน เงื่อนไขของ มาตรา 32 ให้มีความชัดเจน โดยกำหนดเพิ่มเติมในหลักเกณฑ์และ เงื่อนไขของการใช้งานลิขสิทธิ์โดยไม่ละเมิดให้มีความชัดเจนที่จะไม่ถือเป็นการ ละเมิดลิขสิทธิ์ นอกจากนี้ควรกำหนดหลักปฏิบัติแก่ผู้ขอใช้งานลิขสิทธิ์โดยเป็น แนวทางในการขอใช้งานลิขสิทธิ์ในด้านสัดส่วน และปริมาณให้มีความเหมาะสมโดยคำนึง ถึงประโยชน์ของทุกฝ่าย

นายพรชัย มกรพันธ์ (2545:ออนไลน์) การวิจัยครั้งนี้ มีความมุ่งหมายเพื่อการศึกษาการใช้ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการซื้อลิขสิทธิ์โปรแกรมคอมพิวเตอร์ในด้านการบริการ ราคา และการส่งเสริมการตลาดที่มีปัจจัยประกอบ คือ การโฆษณา การขายโดยใช้พนักงานขาย และการส่งเสริมการขาย และเพื่อการศึกษาพฤติกรรมการซื้อลิขสิทธิ์โปรแกรมคอมพิวเตอร์ ในด้านความถี่ที่ซื้อ สถานการณ์ที่ซื้อ และปริมาณที่ซื้อ ซึ่งจะนำผลที่ได้มาทำการเปรียบเทียบกับลักษณะเฉพาะของลูกค้าองค์กรของบริษัท คอมแพค คอมพิวเตอร์ คอร์ปอเรชั่น (ประเทศไทย) จำกัด ในด้านปริมาณเครื่องคอมพิวเตอร์ ลักษณะของธุรกิจ และประเภทองค์กร สำหรับกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ กลุ่มลูกค้าที่มีการซื้อลิขสิทธิ์โปรแกรมคอมพิวเตอร์จากบริษัท คอมแพคคอมพิวเตอร์ ที่มีอยู่ทั้งสิ้น 60 ราย เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลเป็นแบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ T-Test

ผลการวิจัย พบว่า

1. ลูกค้าองค์กรใช้ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการซื้อลิขสิทธิ์โปรแกรมคอมพิวเตอร์โดยรวม และรายด้านอยู่ในระดับมาก

2. ลักษณะเฉพาะองค์กรที่มีจำนวนเครื่องคอมพิวเตอร์ ลักษณะของธุรกิจ และประเภทธุรกิจที่แตกต่างกัน ใช้ปัจจัยโดยรวม และรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

พฤติกรรมการซื้อขายสิทธิ์โปรแกรมคอมพิวเตอร์ของลูกค้าองค์กรส่วนใหญ่ มีความถี่ในการซื้อทุก 1-3 เดือนและ 6-12 เดือน ในจำนวนที่เท่ากัน โดยองค์กรที่มีเครื่องคอมพิวเตอร์ 1001-2000 เครื่อง ดำเนินธุรกิจสื่อสาร โทรคมนาคม และเป็นบริษัทข้ามชาติ ส่วนใหญ่มีความถี่ในการซื้อทุก 1-3 เดือน และ องค์กรที่มีจำนวนเครื่องคอมพิวเตอร์น้อยกว่า 250 เครื่อง ดำเนินธุรกิจการเงิน การธนาคาร และค้าปลีก และเป็นบริษัทสัญชาติไทย ส่วนใหญ่มีความถี่ในการซื้อระหว่าง 6-12 เดือน สำหรับเหตุผลที่ต้องทำการจัดซื้อคือเมื่อมีการร้องขอให้ซื้อจากภายใน โดยวิธีการซื้อจากผู้จำหน่ายที่เคยซื้อ และมีจำนวนเงินเฉลี่ยที่ใช้ในการจัดซื้อในแต่ละครั้งส่วนใหญ่เป็นจำนวน 200001-5 แสนบาท องค์กรจะมีจำนวนเครื่องคอมพิวเตอร์น้อยกว่า 250 เครื่อง ดำเนินธุรกิจอุตสาหกรรมการผลิต และเป็นบริษัทข้ามชาติ และสำหรับปริมาณการจัดซื้อเฉลี่ยในแต่ละครั้งส่วนใหญ่เป็นจำนวน 10-50 ไหลเซ็นซ์ องค์กรจะมีจำนวนเครื่องคอมพิวเตอร์ 250-1000 เครื่อง ดำเนินธุรกิจอุตสาหกรรมการผลิต และเป็นบริษัทข้ามชาติ

เอกชัย โชติพิทยสุนนท์ (2551:ออนไลน์) ตามที่พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 ได้มีการให้ความสำคัญคุ้มครองสิทธิในการให้ใช้งานอันมีลิขสิทธิ์ 4 ประเภทแล้ว ได้แก่ (1) โปรแกรมคอมพิวเตอร์ (2) โสตทัศนวัสดุ (3) ภาพยนตร์ และ (4) สิ่งบันทึกเสียง แต่ไม่ได้ครอบคลุมถึงงานวรรณกรรมแต่อย่างใด ในขณะที่ในปัจจุบันมีการให้เข้าหนังสือซึ่งถือเป็นงานวรรณกรรมกันอย่างแพร่หลาย ซึ่งการให้เข้าหนังสือนั้นเป็นอุปสรรคประการหนึ่งต่อการแสวงหาประโยชน์ของเจ้าของลิขสิทธิ์ โดยที่เจ้าของลิขสิทธิ์ไม่ได้รับค่าตอบแทนจากการที่ผู้ประกอบการใช้งานอันมีลิขสิทธิ์ของตน ออกแสวงหาประโยชน์โดยการให้เข้าแต่อย่างใด กรณีจึงมีความจำเป็นที่จะต้องศึกษาวิจัยถึงความเหมาะสม ที่จะขยายความคุ้มครองสิทธิในการให้เข้าให้ครอบคลุมถึงงานวรรณกรรม การศึกษาวิจัยนี้ได้กระทำโดยการศึกษาถึงหลักกฎหมายลิขสิทธิ์ แนวทางปฏิบัติในการให้เข้าหนังสือ การจัดเก็บค่าตอบแทนทั้งในประเทศและต่างประเทศ รวมตลอดถึงการสอบถามความคิดเห็นของผู้ที่เกี่ยวข้องกับการให้เข้าหนังสือ ทั้งนี้ เพื่อนำเสนอสาระสำคัญของความเหมาะสมของการขยายความคุ้มครองสิทธิในการให้ใช้งานวรรณกรรมสู่การปรับปรุงกฎหมาย ตลอดจนผู้ที่เกี่ยวข้องกับการให้ใช้งานวรรณกรรม จากการศึกษาวิจัยพบว่า การขยายความคุ้มครองสิทธิในการให้ใช้งานวรรณกรรม จะส่งเสริมให้เกิดความชอบธรรมในการคุ้มครองลิขสิทธิ์ ให้แก่เจ้าของลิขสิทธิ์งานวรรณกรรมที่จะได้รับผลตอบแทนทางเศรษฐกิจอย่างเหมาะสม และก่อให้เกิดแรงจูงใจในการสร้างสรรค์งานที่มีคุณค่าแก่สังคมต่อไป ดังนั้น จึงควรที่จะปรับปรุงพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 โดยเพิ่ม

ความคุ้มครองสิทธิในการให้เช่าให้แก่เจ้าของลิขสิทธิ์ในงานวรรณกรรม รวมทั้งมีมาตรการในการจัดเก็บและกำหนดค่าตอบแทนการใช้สิทธิ ในการให้เช่างานวรรณกรรมอย่างเหมาะสมต่อไป.

วิศรุจน์ เมืองปลื้ม (2559: ออนไลน์) การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 3 ประการ ได้แก่ 1) เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างปัจจัย ด้านจิต กับปัจจัยด้านสังคมของ นิสิตบัณฑิตศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร ที่มีต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่มีปัจจัยชีวสังคมที่ แตกต่างกัน 2) เพื่อศึกษาอำนาจในการทำนายของปัจจัยด้านจิตลักษณะเดิม ปัจจัยด้านลักษณะทางสังคม และปัจจัยจิตลักษณะตามสถานการณ์ ที่มีต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย และ 3) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการกับความภาคภูมิใจในผลงานวิชาการในกลุ่มรวม กลุ่ม ตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นิสิตบัณฑิตศึกษาในมหาวิทยาลัยเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 360 คน ใช้วิธีแบบสุ่มหลายขั้นตอน เก็บข้อมูลด้วยแบบวัดประเภทมาตรประเมินค่า 6 ระดับ จำนวน 1 ฉบับ (10 ตอน) โดยผู้วิจัย ได้สร้างขึ้นใหม่ตามนิยาม ปฏิบัติการและนำแบบวัดมาปรับปรุง มีค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟา ระหว่าง .732 - .932 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์คือ การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบเลือกเข้า การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบเชิงชั้น และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง พบว่า 1) ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างการได้รับตัวแบบจากสังคม และ ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน ในกลุ่มรวม แต่พบปฏิสัมพันธ์ในกลุ่มย่อยนิสิตปริญญาโท 2) พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างการได้รับตัว แบบจากสังคม และเหตุผลเชิงจริยธรรม ในกลุ่มรวม และกลุ่มย่อย 3 กลุ่ม คือ นิสิตเพศชาย นิสิตปริญญาโท นิสิตปริญญาเอก 3) พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างการได้รับตัวแบบจากสังคม และการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการในกลุ่มรวม และกลุ่มย่อย 4 กลุ่ม คือ กลุ่มเพศชาย กลุ่มปริญญาเอก กลุ่มปริญญาโท และกลุ่มไม่มีประสบการณ์ 4) ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างการได้รับการสนับสนุนจากสังคมและเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ในกลุ่มรวม แต่พบ ปฏิสัมพันธ์ ในกลุ่มย่อย 1 กลุ่ม คือ กลุ่มนิสิตที่มีประสบการณ์ 5) ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างเหตุผลเชิงจริยธรรมสูง และเจตคติที่ดีต่อ พฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ในกลุ่มรวม แต่พบในกลุ่มย่อย 2 กลุ่ม คือ นิสิตเพศหญิง และนิสิตมีประสบการณ์ 6) พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างเหตุผลเชิงจริยธรรม และการรับรู้ความสามารถของตนในการ

ป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการในกลุ่มรวม และยังพบในกลุ่มย่อย 2 กลุ่ม คือ นิสิตเพศชาย และนิสิตปริญญาเอก 7) พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างการอยู่ในสถานการณ์กักตุน เรื่องเวลาและการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ในกลุ่มรวม และยังพบในกลุ่มย่อย 2 กลุ่ม คือ นิสิตปริญญาเอก และนิสิตที่มีประสบการณ์

ส่วนการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบเลือกเข้า และแบบเชิงชั้น พบว่า ตัวแปรเข้าสู่สมการการทำนายทั้งหมด 7 ตัวแปร แบ่งเป็นตัวแปรลักษณะทางสังคม 3 ตัวแปร ได้แก่ การได้รับตัวแบบจากสังคม การได้รับการสนับสนุนจากสังคม และการอยู่ในสถานการณ์กักตุนเรื่อง เวลา ตัวแปรลักษณะทางจิตเดิม 2 ตัวแปร ได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน และเหตุผลเชิง จริยธรรม และตัวแปรลักษณะทางจิตตามสถานการณ์ 2 ตัวแปร ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ การรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ สามารถร่วมกันทำนายการเกิดพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม พบว่า ตัวแปรที่เข้าสู่สมการการทำนายทั้งหมด 7 ตัวแปร สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการในกลุ่ม รวมได้ร้อยละ 47.3 กลุ่มเพศชายทำนายได้ร้อยละ 53.6 กลุ่มเพศหญิงทำนายได้ร้อยละ 55.4 กลุ่มปริญญาโททำนายได้ร้อยละ 47.2 กลุ่มปริญญาเอกทำนายได้ร้อยละ 56.1 กลุ่มไม่มีประสบการณ์ทำนายได้ร้อยละ 48.5 และกลุ่มมีประสบการณ์ทำนายได้ร้อยละ 44.6 โดยมีตัวแปรเจตคติที่ดีต่อการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ การรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอก ผลงานวิชาการและการได้รับตัวแบบทางสังคม เป็นตัวแปรทำนายที่สำคัญ

ส่วนการวิเคราะห์การหาค่าปฏิสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ กับ ความภาคภูมิใจใน ผลงานวิชาการ ด้วยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Coefficient Correlation) พบผลว่า พฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความภาคภูมิใจในผลงานวิชาการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นิสิตปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จำนวน 2,677 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นิสิตปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ซึ่งสุ่มจากประชากรในข้างต้น ได้กลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 60 คน

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย แบบสอบถาม เรื่อง ความเข้าใจทางทรัพย์สินทางปัญญา ซึ่งมีขั้นตอนการสร้าง ดังนี้

1. ศึกษาค้นคว้าเอกสาร แนวคิด และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเรื่องความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับทรัพย์สินทางปัญญา เพื่อมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม
2. สร้างข้อคำถามผ่านทางเว็บไซต์ www.quizizz.com โดยแบ่งเป็น 3 ตอน ได้แก่

ตอนที่1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นข้อคำถามแบบปลายปิด มีหลายคำตอบให้เลือกและให้เลือกตอบเพียงคำตอบเดียว

ตอนที่2 แบบทดสอบ เรื่อง ความเข้าใจทางทฤษฎีเส้นทางปัญญาของนิสิตปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ แบบปรนัยเลือกคำตอบ จำนวน 15 ข้อ โดยให้เลือกตอบเฉพาะข้อที่ถูกต้องที่สุด เพียงคำตอบเดียวเท่านั้น

ตอนที่3 แบบทดสอบ เรื่อง ความเข้าใจทางทฤษฎีเส้นทางปัญญาของนิสิตปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ แบบเลือกตอบใช่หรือไม่ใช่ จำนวน 15 ข้อ เพียงคำตอบเดียวเท่านั้น

3. นำแบบสอบถามที่สร้างเสร็จและเสนอต่อผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศศิพิมล ประพินพงศกรเป็นอาจารย์ที่ปรึกษางานวิจัย เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาและภาษา จากนั้นจึงนำแบบสอบถามมาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ
4. นำแบบสอบถามเสนอผู้เชี่ยวชาญ เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องของแบบสอบถามจำนวน 3 ท่าน ซึ่งได้แก่ อาจารย์ วุฒิ คำหอมกุล อาจารย์ ปัทมรา อาษาและอาจารย์ โชติมา วัฒนะ จากนั้นจึงคำนวณหาค่าความตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) ด้วยวิธีคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC) โดยพิจารณาเลือกเฉพาะข้อคำถามที่ได้คะแนน IOC ตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป ซึ่งได้ข้อคำถามที่มีคะแนน IOC ระหว่าง 0.6-1.00 มีจำนวนทั้งสิ้น 30 ข้อ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยได้ดำเนินการแจกและเก็บแบบสอบถามทางเว็บไซต์ www.quizizz.com ให้แก่นิสิตปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยมีข้อคำถามจำนวน 30 ข้อ และมีเวลาในการทำแบบทดสอบข้อละ 45 วินาที ในระหว่างวันที่ 13 พฤศจิกายน 2561 ถึง วันที่ 20 พฤศจิกายน 2561 โดยได้รับแบบสอบถามกลับคืนมา จำนวน 60 ฉบับ

การจัดทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยทำการจัดทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามที่ได้รับทั้งหมด โดยโปรแกรมคำนวณสำเร็จรูป IBM SPSS Statistics และ โปรแกรม Microsoft Excel ดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามตอนที่1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยใช้วิธีหาค่าความถี่ และค่าร้อยละ
2. วิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามตอนที่2 และตอนที่3 เรื่อง ความเข้าใจทางทฤษฎีเส้นทางปัญญา ซึ่งกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนของคำตอบ ดังนี้

ตอบถูก กำหนดให้ 1 คะแนน

ตอบผิด กำหนดให้ 0 คะแนน

จากนั้นวิเคราะห์ข้อมูลโดยการคำนวณค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลรวมคะแนนทั้งหมด โดยแปรผลของค่าเฉลี่ยตามเกณฑ์การแบ่งตามความกว้างอันตรภาคชั้น ดังนี้

ผลรวมทั้งหมด มีจำนวนข้อคำถามทั้งหมด 30 ข้อ คะแนนสูงสุดคือ 30 คะแนน คะแนนต่ำสุด คือ 0 คะแนน และแบ่งคะแนนออกเป็น 3 ช่วง โดยแบ่งเป็นช่วงละ 10 คะแนน ดังนี้

$$\text{ความกว้างของอันตรภาคชั้น} = \frac{\text{พิสัย}}{\text{จำนวนชั้น}} = \frac{30-0}{3} = 10$$

21-30 คะแนน หมายถึง มีความเข้าใจในระดับมาก

11-20 คะแนน หมายถึง มีความเข้าใจในระดับปานกลาง

1-10 คะแนน หมายถึง มีความเข้าใจในระดับน้อย

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง ความเข้าใจทางทรัพย์สินทางปัญญาของนิสิตปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ผู้วิจัยได้วิเคราะห์และแปลผลข้อมูล ดังนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลความหมายผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

N	แทน	กลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ย (mean)
S.D.	แทน	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation)

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ข้อมูลของผู้ทำแบบสอบถาม
2. เรื่อง ความเข้าใจทางทรัพย์สินทางปัญญาของนิสิตปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ทำแบบสอบถาม ปรากฏดังตาราง 1

ตาราง 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ทำแบบสอบถาม

สถานภาพ	จำนวน (N)	ร้อยละ
กลุ่มสาขาวิชา		
จิตวิทยา	4	6.7
ปรัชญาและศาสนา	4	6.7
ภาษาเกาหลี	4	6.7
ภาษาเขมร	4	6.7
ภาษาจีน	4	6.7
ภาษาญี่ปุ่น	4	6.7
ภาษาเวียดนาม	4	6.7
ภาษาไทย	4	6.7
ภาษาไทย (กศ.บ.)	4	6.7
ภาษาฝรั่งเศส	4	6.7
ภาษาเพื่ออาชีพ	4	6.7
ภาษาอังกฤษ	4	6.7
ภาษาอังกฤษ (กศ.บ.)	4	6.7
วรรณกรรมสำหรับเด็ก	4	6.7
สารสนเทศศึกษา	4	6.7
รวม	60	100

ชั้นปีที่ศึกษา

ชั้นปีที่1	10	16.7
ชั้นปีที่2	16	26.7
ชั้นปีที่3	25	41.7
ชั้นปีที่4	9	15.0
รวม	60	100

จากตาราง 1 แสดงว่านิสิตระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่ตอบแบบสอบถาม จำนวน 60 คน กลุ่มสาขาวิชาที่ศึกษา คือ จิตวิทยา จำนวน 4 คน (ร้อยละ 6.7) ปรัชญาและศาสนา จำนวน 4 คน (ร้อยละ 6.7) ภาษาเกาหลี จำนวน 4 คน (ร้อยละ 6.7) ภาษาเขมร จำนวน 4 คน (ร้อยละ 6.7) ภาษาจีน จำนวน 4 คน (ร้อยละ 6.7) ภาษาญี่ปุ่น จำนวน 4 คน (ร้อยละ 6.7) ภาษาเวียดนาม จำนวน 4 คน (ร้อยละ 6.7) ภาษาไทย จำนวน 4 คน (ร้อยละ 6.7) ภาษาไทย (กศ.บ.) จำนวน 4 คน (ร้อยละ 6.7) ภาษาฝรั่งเศส จำนวน 4 คน (ร้อยละ 6.7) ภาษาเพื่ออาชีพ จำนวน 4 คน (ร้อยละ 6.7) ภาษาอังกฤษ จำนวน 4 คน (ร้อยละ 6.7) ภาษาอังกฤษ (กศ.บ.) จำนวน 4 คน (ร้อยละ 6.7) วรรณกรรมสำหรับเด็ก จำนวน 4 คน (ร้อยละ 6.7) และสารสนเทศศึกษา จำนวน 4 คน (ร้อยละ 6.7) และชั้นปีที่ศึกษา คือ ชั้นปีที่1 จำนวน 10 คน (ร้อยละ 16.7) ชั้นปีที่2 จำนวน 16 คน (ร้อยละ 26.7) ชั้นปีที่3 จำนวน 25 คน (ร้อยละ 41.7) และชั้นปีที่4 จำนวน 9 คน (ร้อยละ 15.0)

2. ความเข้าใจทางทรัพย์สินทางปัญญาของนิสิตปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปรากฏดังตาราง 2

ตาราง 2 เรื่อง ความเข้าใจทางทรัพย์สินทางปัญญาของนิสิตปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ความเข้าใจทางทรัพย์สินทางปัญญา	$\bar{x}$	S.D
รวม	17.5	3.84

จากตาราง 2 แสดงว่านิสิตระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มีความเข้าใจในเรื่องทรัพย์สินทางปัญญาโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 17.5$)

ตาราง 3 เรื่อง ความเข้าใจทางทรัพย์สินทางปัญญาของนิสิตปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

กลุ่มตัวอย่าง	คะแนนที่ได้	เกณฑ์การประเมิน
1	18	ระดับปานกลาง
2	15	ระดับปานกลาง
3	16	ระดับปานกลาง
4	16	ระดับปานกลาง
5	15	ระดับปานกลาง
6	15	ระดับปานกลาง
7	26	ระดับมาก
8	13	ระดับปานกลาง
9	22	ระดับมาก
10	17	ระดับปานกลาง
11	14	ระดับปานกลาง
12	15	ระดับปานกลาง
13	19	ระดับปานกลาง
14	19	ระดับปานกลาง
15	14	ระดับปานกลาง
16	14	ระดับปานกลาง
17	19	ระดับปานกลาง
18	18	ระดับปานกลาง
19	17	ระดับปานกลาง
20	16	ระดับปานกลาง
21	14	ระดับปานกลาง
22	21	ระดับมาก
23	14	ระดับปานกลาง
24	13	ระดับปานกลาง
25	16	ระดับปานกลาง
26	14	ระดับปานกลาง

27	21	ระดับมาก
28	25	ระดับมาก
29	19	ระดับปานกลาง
30	21	ระดับมาก
31	19	ระดับปานกลาง
32	17	ระดับปานกลาง
33	18	ระดับปานกลาง
34	16	ระดับปานกลาง
35	15	ระดับปานกลาง
36	18	ระดับปานกลาง
37	15	ระดับปานกลาง
38	17	ระดับปานกลาง
39	12	ระดับปานกลาง
40	15	ระดับปานกลาง
41	8	ระดับน้อย
42	20	ระดับมาก
43	22	ระดับมาก
44	22	ระดับมาก
45	16	ระดับปานกลาง
46	16	ระดับปานกลาง
47	16	ระดับปานกลาง
48	19	ระดับปานกลาง
49	25	ระดับมาก
50	16	ระดับปานกลาง
51	25	ระดับมาก
52	24	ระดับมาก
53	12	ระดับปานกลาง
54	15	ระดับปานกลาง
55	25	ระดับมาก

56	25	ระดับมาก
57	17	ระดับปานกลาง
58	18	ระดับปานกลาง
59	18	ระดับปานกลาง
60	13	ระดับปานกลาง
รวม	$\bar{X} = 17.5$	ระดับปานกลาง

จากตาราง 3 แสดงว่านิสิตระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มีความเข้าใจในเรื่องทรัพย์สินทางปัญญาโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 17.5$)

ตาราง 4 เรื่อง ความเข้าใจทางทรัพย์สินทางปัญญาของนิสิตปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ แบ่งตามสาขาวิชา

1. จิตวิทยา

กลุ่มตัวอย่าง	คะแนนที่ได้	เกณฑ์การประเมิน
1	18	ระดับปานกลาง
2	15	ระดับปานกลาง
3	16	ระดับปานกลาง
4	16	ระดับปานกลาง
รวม	$\bar{X} = 16.25$	ระดับปานกลาง

จากตาราง แสดงว่านิสิตระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ สาขาจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มีความเข้าใจในเรื่องทรัพย์สินทางปัญญาโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 16.25$)

2. ปรัชญาและศาสนา

กลุ่มตัวอย่าง	คะแนนที่ได้	เกณฑ์การประเมิน
1	15	ระดับปานกลาง
2	15	ระดับปานกลาง
3	26	ระดับมาก
4	13	ระดับปานกลาง
รวม	$\bar{X} = 17.25$	ระดับปานกลาง

จากตาราง แสดงว่านิสิตระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ สาขาปรัชญาและศาสนา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มีความเข้าใจในเรื่องทรัพย์สินทางปัญญาโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 17.25$)

3. ภาษาเกาหลี

กลุ่มตัวอย่าง	คะแนนที่ได้	เกณฑ์การประเมิน
1	22	ระดับมาก
2	17	ระดับปานกลาง
3	14	ระดับปานกลาง
4	15	ระดับปานกลาง
รวม	$\bar{X} = 17$	ระดับปานกลาง

จากตาราง แสดงว่านิสิตระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ สาขาภาษาเกาหลี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มีความเข้าใจในเรื่องทรัพย์สินทางปัญญาโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 17$)

4. ภาษาเขมร

กลุ่มตัวอย่าง	คะแนนที่ได้	เกณฑ์การประเมิน
1	19	ระดับปานกลาง
2	19	ระดับปานกลาง
3	14	ระดับปานกลาง
4	14	ระดับปานกลาง
รวม	$\bar{X} = 16.5$	ระดับปานกลาง

จากตาราง แสดงว่านิสิตระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ สาขาภาษาเขมร มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มีความเข้าใจในเรื่องทรัพย์สินทางปัญญาโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 16.5$)

5. ภาษาจีน

กลุ่มตัวอย่าง	คะแนนที่ได้	เกณฑ์การประเมิน
1	19	ระดับปานกลาง
2	18	ระดับปานกลาง
3	17	ระดับปานกลาง
4	16	ระดับปานกลาง
รวม	$\bar{X} = 17.5$	ระดับปานกลาง

จากตาราง แสดงว่านิสิตระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ สาขาภาษาจีน มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มีความเข้าใจในเรื่องทรัพย์สินทางปัญญาโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 17.5$)

6. ภาษาญี่ปุ่น

กลุ่มตัวอย่าง	คะแนนที่ได้	เกณฑ์การประเมิน
1	14	ระดับปานกลาง
2	21	ระดับมาก
3	14	ระดับปานกลาง
4	13	ระดับปานกลาง
รวม	$\bar{X} = 15.5$	ระดับปานกลาง

จากตาราง แสดงว่านิสิตระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ สาขาภาษาญี่ปุ่น มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มีความเข้าใจในเรื่องทรัพย์สินทางปัญญาโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 15.5$)

7. ภาษาเวียดนาม

กลุ่มตัวอย่าง	คะแนนที่ได้	เกณฑ์การประเมิน
1	16	ระดับปานกลาง
2	14	ระดับปานกลาง
3	21	ระดับมาก
4	25	ระดับมาก
รวม	$\bar{X} = 19$	ระดับปานกลาง

จากตาราง แสดงว่านิสิตระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ สาขาภาษาเวียดนาม มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มีความเข้าใจในเรื่องทรัพย์สินทางปัญญาโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 19$)

8. ภาษาไทย

กลุ่มตัวอย่าง	คะแนนที่ได้	เกณฑ์การประเมิน
1	19	ระดับปานกลาง
2	21	ระดับมาก
3	19	ระดับปานกลาง
4	17	ระดับปานกลาง
รวม	$\bar{X} = 19$	ระดับปานกลาง

จากตาราง แสดงว่านิสิตระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ สาขาภาษาไทย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มีความเข้าใจในเรื่องทรัพย์สินทางปัญญาโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 19$)

9. ภาษาไทย (กศ.บ.)

กลุ่มตัวอย่าง	คะแนนที่ได้	เกณฑ์การประเมิน
1	18	ระดับปานกลาง
2	16	ระดับปานกลาง
3	15	ระดับปานกลาง
4	18	ระดับปานกลาง
รวม	$\bar{X} = 16.75$	ระดับปานกลาง

จากตาราง แสดงว่านิสิตระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ สาขาภาษาไทย (กศ.บ.) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มีความเข้าใจในเรื่องทรัพย์สินทางปัญญาโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 16.75$)

10. ภาษาฝรั่งเศส

กลุ่มตัวอย่าง	คะแนนที่ได้	เกณฑ์การประเมิน
1	15	ระดับปานกลาง
2	17	ระดับปานกลาง
3	12	ระดับปานกลาง
4	15	ระดับปานกลาง
รวม	$\bar{X} = 14.75$	ระดับปานกลาง

จากตาราง แสดงว่านิสิตระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ สาขาภาษาฝรั่งเศส มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มีความเข้าใจในเรื่องทรัพย์สินทางปัญญาโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 14.75$)

11. ภาษาเพื่ออาชีพ

กลุ่มตัวอย่าง	คะแนนที่ได้	เกณฑ์การประเมิน
1	8	ระดับน้อย
2	20	ระดับมาก
3	22	ระดับมาก
4	22	ระดับมาก
รวม	$\bar{X} = 18$	ระดับปานกลาง

จากตาราง แสดงว่านิสิตระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ สาขาภาษาเพื่ออาชีพ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มีความเข้าใจในเรื่องทรัพย์สินทางปัญญาโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 18$)

12. ภาษาอังกฤษ

กลุ่มตัวอย่าง	คะแนนที่ได้	เกณฑ์การประเมิน
1	16	ระดับปานกลาง
2	16	ระดับปานกลาง
3	16	ระดับปานกลาง
4	19	ระดับปานกลาง
รวม	$\bar{X} = 16.75$	ระดับปานกลาง

จากตาราง แสดงว่านิสิตระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ สาขาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มีความเข้าใจในเรื่องทรัพย์สินทางปัญญาโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 16.75$)

13. ภาษาอังกฤษ (กศ.บ.)

กลุ่มตัวอย่าง	คะแนนที่ได้	เกณฑ์การประเมิน
1	25	ระดับมาก
2	16	ระดับปานกลาง
3	25	ระดับมาก
4	24	ระดับมาก
รวม	$\bar{X} = 22.5$	ระดับมาก

จากตาราง แสดงว่านิสิตระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ สาขาภาษาอังกฤษ (กศ.บ.) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มีความเข้าใจในเรื่องทรัพย์สินทางปัญญาโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 22.5$)

14. วรรณกรรมสำหรับเด็ก

กลุ่มตัวอย่าง	คะแนนที่ได้	เกณฑ์การประเมิน
1	12	ระดับปานกลาง
2	15	ระดับปานกลาง
3	25	ระดับมาก
4	25	ระดับมาก
รวม	$\bar{X} = 19.25$	ระดับปานกลาง

จากตาราง แสดงว่านิสิตระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ สาขาวรรณกรรมสำหรับเด็ก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มีความเข้าใจในเรื่องทรัพย์สินทางปัญญาโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 19.25$)

15. สารสนเทศศึกษา

กลุ่มตัวอย่าง	คะแนนที่ได้	เกณฑ์การประเมิน
1	17	ระดับปานกลาง
2	18	ระดับปานกลาง
3	18	ระดับปานกลาง
4	13	ระดับปานกลาง
รวม	$\bar{X} = 16.5$	ระดับปานกลาง

จากตาราง แสดงว่านิสิตระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ สาขาสารสนเทศศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มีความเข้าใจในเรื่องทรัพย์สินทางปัญญาโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 16.5$)

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง เรื่อง ความเข้าใจทางทรัพย์สินทางปัญญาของนิสิตปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ผู้วิจัยได้สรุปผลตามลำดับ ดังนี้

1. ความมุ่งหมายของการวิจัย
2. สรุปผลการวิจัย
3. อภิปรายผลการวิจัย
4. ข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

ผู้วิจัยได้กำหนดความมุ่งหมายของการวิจัยไว้ ดังนี้

1. เพื่อศึกษาความเข้าใจทางทรัพย์สินทางปัญญาของนิสิต ระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สรุปผลการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถาม คือ นิสิตปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ซึ่งส่วนใหญ่กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 3 ซึ่งจากผลที่ได้จากการวิจัยนี้พบว่านิสิตส่วนมากมีความเข้าใจทางทรัพย์สินทางปัญญาโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยที่แต่ละสาขาวิชามีระดับความเข้าใจ ดังนี้ สาขาจิตวิทยา ปรัชญาและศาสนา ภาษาเกาหลี ภาษาเขมร ภาษาจีน ภาษาญี่ปุ่น ภาษาเวียดนาม ภาษาไทย ภาษาไทย (กศ.บ.) ภาษาฝรั่งเศส ภาษาเพื่ออาชีพ ภาษาอังกฤษ วารณกรรมสำหรับเด็ก และสารสนเทศศึกษา มีความเข้าใจในเรื่องทรัพย์สินทางปัญญาโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง และสาขาภาษาอังกฤษ (กศ.บ.) มีความเข้าใจในเรื่องทรัพย์สินทางปัญญาโดยรวมอยู่ในระดับมาก

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยมีประเด็นที่สามารถนำมาอภิปรายผลได้ คือ ด้านความเข้าใจทางทฤษฎีสันทางปัญญาของ นิสิตปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พบว่า นิสิตมีความเข้าใจทางทฤษฎีสันทางปัญญาโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้เนื่องจากพฤติกรรมการลอกเลียนวรรณกรรมเป็นปัญหาจริยธรรมทางวิชาการที่เป็นที่สนใจในสังคมปัจจุบันเป็นอย่างมาก ซึ่งเห็นได้จากข่าวในหน้าหนังสือพิมพ์และการจัดบรรยายหรือจัดอบรมสัมมนาเกี่ยวกับเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมของสถาบันการศึกษาต่าง ๆ จากสภาพการณดังกล่าว ส่งผลให้ประเด็นการคัดลอกผลงานทางวิชาการจึงเป็นประเด็นปัญหาสำคัญที่ประชาคมวิชาการทั่วโลกให้ความสำคัญ และจับตามองอย่างใกล้ชิด ในขณะเดียวกันการกระทำผิดในเรื่องดังกล่าว ก็ถือว่าเป็นเรื่องร้ายแรงอย่างยิ่งทางวิชาการ ดังนั้น คณาจารย์ นิสิต นักศึกษาในปัจจุบันจึงไม่สามารถเพิกเฉย หรือมองข้ามประเด็นดังกล่าวไปได้ในทางกลับกันบุคลากรทางวิชาการทุกฝ่ายจำเป็นต้องตื่นตัว และให้ความสนใจกับประเด็นดังกล่าวกันอย่างจริงจัง (บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2555: 2) นอกจากนี้ยังมีประกาศข้อบังคับมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ว่าด้วยการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา พ.ศ. 2554 ที่ระบุว่า “ข้อ 32.2 นิสิตที่ทำการลอกเลียนปรากฏในปฏิญยานิพนธ์หรือสารนิพนธ์ บัณฑิตวิทยาลัยจะเสนอให้มีการเพิกถอนปริญญาได้ แม้จะตรวจพบในภายหลัง” (มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. บัณฑิตวิทยาลัย. 2554: ออนไลน์) จึงทำให้นิสิตระดับบัณฑิตศึกษาจำเป็นต้องตระหนักรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดผลกระทบกับตนเอง และได้สั่งสมเรื่องราวเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม (นนทนันท์ แยมวงษ์. 2557) ผลการวิจัยนี้ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ นลัทพา หารราชพันธุ์ และภรณี ศิริโชติ (2560) ที่พบว่า นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษามีความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายของการโจรกรรมทางวรรณกรรมว่าเป็นการทุจริตทางวิชาการลักษณะหนึ่ง รวมถึงรูปแบบของการบันทึกข้อความจากการอ่านและการวิเคราะห์สารสนเทศ ซึ่งนักศึกษาอาจได้รับความรู้จากการจัดอบรมหลักสูตรต่างๆ เพื่อพัฒนาศักยภาพทางวิชาการที่จัดขึ้นโดยสาขาวิชา หลักสูตร คณะ สำนักหอสมุด บัณฑิตวิทยาลัย เป็นต้น อย่างไรก็ตาม นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษายังคงไม่เข้าใจเกี่ยวกับความหมายของ การถอดความ การสรุปความและการเขียนแบบอัญพจน์ การอ้างอิงเอกสาร ลักษณะหรือรูปแบบ การเขียนที่ถูกต้อง รวมทั้งนักศึกษายังขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับผลที่เกิดจากการทุจริตทางวิชาการ และไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ ธัญธัช วิภัติภูมิประเทศ (2557) สมบัติ ท้ายเรือคำ (2550) วิไลวรรณ ศรีสงคราม(2554) และ นนนทนันท์ แยมวงษ์ (2557) ที่พบว่า นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษามีการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมในระดับมากและระดับน้อย ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการงานวิจัยดังกล่าวมีการศึกษาเฉพาะมหาวิทยาลัยที่มีบริบทแตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

1. ควรกำหนดให้มีนโยบายเพิ่มเนื้อหาเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมในทุกวิชา โดยเฉพาะวิชา SWU
2. ควรให้ความสำคัญเรื่องการคัดลอกวรรณกรรมของนิสิต และให้มีการสอนในรายวิชา ของทุกคณะ และสาขาวิชา
3. ควรมีความเคร่งครัดต่อกฎหมายเรื่องทรัพย์สินทางปัญญายิ่งขึ้น โดยจัดอบรมแก่บุคลากรและ คณาจารย์เพื่อนำมาปรับใช้ในการเรียนการสอน

ข้อเสนอแนะต่ออาจารย์ผู้สอน

1. ควรให้ความสำคัญและสอดแทรกเนื้อหาในเรื่องของทรัพย์สินทางปัญญาลงในเนื้อหาการเรียนการสอน ช่วยทำให้นิสิตได้เรียนรู้และสร้างประสบการณ์ในการทำงานหรือศึกษาค้นคว้าข้อมูลจากแหล่ง ต่างๆ เพื่อทำส่งอาจารย์ในแต่ละวิชา จำเป็นต้องคำนึงถึงการนำข้อมูลเหล่านั้นมาใช้อย่างถูกต้องและ ไม่เป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ผู้อื่น
2. ควรให้ความรู้แก่นิสิตในเรื่องของจริยธรรมในการลอกเลียนวรรณกรรมในการทำรายงาน โครงการ และงานวิจัย

ข้อเสนอแนะต่อบรรณารักษ์และห้องสมุด

1. ควรจัดประชาสัมพันธ์เรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม ผ่านช่องทางต่างๆ เช่น Facebook และเว็บไซต์ ของห้องสมุด
2. ควรมีการจัดทำมุมให้ความรู้หรือจัดทำบอร์ดประชาสัมพันธ์เรื่องการคัดลอกวรรณกรรม
3. ควรมีการจัดอบรมเพื่อให้ความรู้ในเรื่องของทรัพย์สินทางปัญญาแก่นิสิตและบุคคลภายนอกที่สนใจ
4. ควรมีการจัดทำวิดีโอทัศน์เรื่องทรัพย์สินทางปัญญาในหัวข้อประเด็นต่างๆ ผสมผสานกับการนำเสนอ เนื้อหาที่น่าสนใจ เผยแพร่บน Facebook ของสำนักหอสมุดกลาง มศวหรือช่องทางอื่นๆ เพื่อเป็น การแบ่งปันความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับทรัพย์สินทางปัญญามากยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยด้านต่างๆ ที่ทำให้เกิดการลอกเลียนวรรณกรรม
2. ศึกษาความเข้าใจทางทรัพย์สินทางปัญญากับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย

3. ศึกษาความเข้าใจทางทรัพย์สินทางปัญญาของนิสิตระดับปริญญาตรี โดยใช้วิธีการวิจัยอื่นนอกเหนือจากวิธีวิจัยเชิงปริมาณ ได้แก่ วิธีวิจัยเชิงคุณภาพ
4. ศึกษาการพัฒนาในการเรียนรู้ความเข้าใจทางทรัพย์สินทางปัญญาของนิสิตระดับปริญญาตรี
5. ศึกษาเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

บรรณานุกรม

- ชนาธิป อ่อนหวาน. (2553). **ความรู้ความเข้าใจและทัศนคติที่มีผลต่อแนวโน้มพฤติกรรมการซื้อขายสินค้าที่มีฉลากคาร์บอนของผู้บริโภค ในเขตกรุงเทพมหานคร**. ปรินซ์นิพนธ์ (บธ.ม. (การตลาด)) -- มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2553.
- ชุดิภาณูญณ์ ศรีวิบูลย์. (2548). **ทัศนคติและพฤติกรรมผู้บริโภคในการซื้อแผ่นซีดีเพลงละเมิดลิขสิทธิ์และ แผ่นซีดีเพลงลิขสิทธิ์ในเขตจังหวัดนนทบุรี**. สารนิพนธ์ (บธ.ม. (การตลาด)) -- มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ , 2548.
- ณัฐพร ศรีสติ. (2548). **ความรู้ ทัศนคติและพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการขโมยคัดลอกผลงานของผู้อื่นมาเป็นของตนผ่านสื่ออินเทอร์เน็ต เพื่อประโยชน์ทางวิชาการของนิสิตนักศึกษา**. สืบค้นเมื่อ 23 ตุลาคม 2561, จาก <http://www.thaithesis.org/detail.php?id=1082548001575>
- ธัญธัช วิภัติภูมิประเทศ. (2557). **ความตระหนักในจริยธรรมการวิจัยของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์/ครุศาสตร์**. มหาวิทยาลัยนเรศวร. สืบค้นเมื่อ 2 ธันวาคม 2561, จาก https://www.tci-thaijo.org/index.php/edujournal_nu/article/view/21941/18933
- นนทนันท์ แยมวงษ์. (2557). **การรับรู้และเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ**. ปรินซ์นิพนธ์ (ศศ.ม. (บรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์)) -- มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2557.
- นลัทพา หารราชพันธุ์ และภรณ์ ศิริโชติ. (2560). **ความเข้าใจเกี่ยวกับการโจรกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น**. สืบค้นเมื่อ 2 ธันวาคม 2561, จาก <http://khon.msu.ac.th/auth/reader/web/index.php?pdf=/full130/sombat12944/abstract.pdf>
- บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (2555). **การคัดลอกผลงานทางวิชาการ ผลงานวิจัย สิ่งพิมพ์ วิทยานิพนธ์ (Academic Plagiarism) “ประเด็นที่เราควรตระหนัก”**. สืบค้นเมื่อ 21 ตุลาคม 2561, จาก <http://www.grad.chula.ac.th/download/files/Plagiarism.pdf>
- พรชัย มกรพันธ์. (2545). **ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการซื้อลิขสิทธิ์โปรแกรมคอมพิวเตอร์ของลูกค้าองค์กรของบริษัท คอมแพค คอมพิวเตอร์ คอร์ปอเรชั่น (ประเทศไทย) จำกัด**. สารนิพนธ์ (บธ.ม. (การตลาด)) -- มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2545.

วิไลวรรณ ศรีสงคราม. (2554). การพัฒนาความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมของนักศึกษา
ระดับปริญญาตรีบนพื้นฐานผลการวิจัยสำรวจและการวิเคราะห์เอกสาร. วิทยานิพนธ์ (ค.ด.)--
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ศุภศิลา กุลจิตตเจื่องศ์. (2557). การละเมิดทรัพย์สินทางปัญญาบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต. สืบค้นเมื่อ 22
ตุลาคม 2561, จาก
<http://journal.hcu.ac.th/pdf/jn1835/%E0%B8%9A%E0%B8%97%E0%B8%97%E0%B8%B5%E0%B9%88%2011.pdf>

สมบัติ ท้ายเรือคำ. (2550). จริยธรรมทางวิชาการในกระบวนการวิจัยของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. สืบค้นเมื่อ 2 ธันวาคม 2561, จาก
<http://khoon.msu.ac.th/auth/reader/web/index.php?pdf=/full130/sombat12944/abstract.pdf>

อิศเรศ ปัญญาพานิช. (2545). การใช้ช้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์ในส่วนที่เกี่ยวกับการศึกษา ค้นคว้าและ
วิจัย. สืบค้นเมื่อ 23 ตุลาคม 2561, จาก <http://www.thaithesis.org/detail.php?id=24685>

เอกชัย โชติพิทยสุนนท์. (2551). การให้ความคุ้มครองสิทธิการเข้าในงานวรรณกรรม. จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย. สืบค้นเมื่อ 23 ตุลาคม 2561, จาก
http://doi.nrct.go.th/ListDoi/listDetail?Resolve_DOI=10.14457/CU.the.2008.453

ภาคผนวก ก

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. อาจารย์ ฐิติ คำหอมกุล
ตำแหน่ง อาจารย์ สาขาวิชาสารสนเทศศึกษา
คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
2. อาจารย์ ปกัสรာ อาษา
ตำแหน่ง อาจารย์ สาขาวิชาสารสนเทศศึกษา
คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
3. อาจารย์ โชติมา วัฒนะ
ตำแหน่ง อาจารย์ สาขาวิชาสารสนเทศศึกษา
คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ภาคผนวก ข

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบทดสอบ

เรื่อง ความเข้าใจทางทรัพย์สินทางปัญญาของนิสิตปริญญาตรี

คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คำชี้แจง

แบบทดสอบฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อต้องการทราบความเข้าใจในเรื่องทรัพย์สินทางปัญญาของนิสิตระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยแบ่งเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

ตอนที่ 2 แบบปรนัยเลือกคำตอบ โดยให้เลือกตอบเฉพาะข้อที่ถูกต้องที่สุด เพียงคำตอบเดียวเท่านั้น

ตอนที่ 3 แบบเลือกตอบใช่หรือไม่ใช่ เพียงคำตอบเดียวเท่านั้น

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

1.ระดับการศึกษา

☐ ชั้นปีที่ 1	☐ ชั้นปีที่ 2
☐ ชั้นปีที่ 3	☐ ชั้นปีที่ 4

2.กลุ่มสาขาวิชา

- ☐ จิตวิทยา
- ☐ ปรัชญาและศาสนา
- ☐ ภาษาตะวันออก:ภาษาเกาหลี
- ☐ ภาษาตะวันออก:ภาษาเขมร
- ☐ ภาษาตะวันออก:ภาษาจีน
- ☐ ภาษาตะวันออก:ภาษาญี่ปุ่น
- ☐ ภาษาตะวันออก:ภาษาเวียดนาม
- ☐ ภาษาไทย
- ☐ ภาษาไทย (กศ.บ.)
- ☐ ภาษาฝรั่งเศส
- ☐ ภาษาเพื่ออาชีพ
- ☐ ภาษาอังกฤษ
- ☐ ภาษาอังกฤษ (กศ.บ.)
- ☐ วรรณกรรมสำหรับเด็ก
- ☐ สารสนเทศศึกษา

ตอนที่ 2 แบบปรนัยเลือกคำตอบ โดยให้เลือกตอบเฉพาะข้อที่ถูกต้องที่สุด เพียงคำตอบเดียวเท่านั้น

1. ทรรศนทางปัญญา หมายถึงอะไร

- ก. ผลงานอันมีค่าของปัญญา
- ข. ความสร้างสรรค์จากการเรียนรู้ของมนุษย์
- ค. ผลงานอันเกิดจากความคิดสร้างสรรค์ของมนุษย์
- ง. ปัญญาที่เปรียบเสมือนขุมทรัพย์

2. หากได้รับอนุญาตให้สามารถดัดแปลงผลงานอันมีลิขสิทธิ์ ผู้ใดจะได้เป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ในผลงานที่ดัดแปลง

- ก. เจ้าของลิขสิทธิ์ผลงานเดิม
- ข. ผู้ที่ได้รับอนุญาตสามารถได้ลิขสิทธิ์ในผลงานที่ดัดแปลงได้
- ค. เจ้าของลิขสิทธิ์ผลงานเดิมและผู้ที่ได้รับอนุญาตสามารถได้ลิขสิทธิ์ในผลงานที่ดัดแปลงได้
- ง. ไม่มีข้อใดถูก

3. ความเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ระหว่างผู้ว่าจ้างกับผู้สร้างสรรค์งาน บุคคลใดสามารถเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ได้ ยกเว้นข้อใด

- ก. กฎหมายกำหนดให้ผู้ว่าจ้างเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ แต่เพียงผู้เดียวไม่ว่าจะกรณีใดๆ
- ข. กฎหมายกำหนดให้ผู้ว่าจ้างเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ ในกรณีที่ผู้สร้างสรรค์งานรับว่าจ้างจากบุคคลอื่น
- ค. กฎหมายกำหนดให้ผู้สร้างสรรค์งานเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ เมื่อผู้สร้างสรรค์งานอยู่ในฐานะพนักงานหรือลูกจ้าง นายจ้างหรือผู้ว่าจ้างมีสิทธิสามารถนำงานมาเผยแพร่ได้ตามวัตถุประสงค์ของการจ้างงานนั้น
- ง. กฎหมายกำหนดให้ผู้ว่าจ้างหรือผู้สร้างสรรค์สามารถเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ได้นั้นขึ้นอยู่กับเงื่อนไขต่างๆ ระหว่างกัน

4. หนังสือสำคัญที่รัฐออกให้เพื่อคุ้มครองการประดิษฐ์คิดค้นหรือการออกแบบผลิตภัณฑ์ตามที่กฎหมายกำหนด เรียกว่าอะไร
- ก. สิทธิบัตร
 - ข. ปัญญาประดิษฐ์
 - ค. ลิขสิทธิ์
 - ง. สิทธิสัญญา
5. การกระทำบางอย่างโดยที่ไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของผลงานทางวิชาการหรือการลอกเลียนแบบทางภาษาและความคิดของคนอื่น แล้วนำมาเผยแพร่เสมือนว่าเป็นผลงานที่ตัวเองคิดขึ้นมา
- ก. Copy
 - ข. Copyright
 - ค. Plagiarism
 - ง. Creative commons
6. การกระทำใดที่เป็นสิ่งสำคัญมากที่สุดในการหลีกเลี่ยงการขโมยความคิดของผู้อื่น
- ก. การอ้างคำพูด หรือการคัดลอกข้อความ โดยใส่เครื่องหมายคำพูดกำกับไว้ (Quoting)
 - ข. การถอดความ (ปรับเปลี่ยนประโยค แต่ยังคงไว้ซึ่งแนวคิดเดิม) (Paraphrasing)
 - ค. การแปลจากภาษาต่างประเทศ โดยขออนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ก่อน เนื่องจากกฎหมายลิขสิทธิ์คุ้มครองผู้เขียนบทความดั้งเดิมไว้
 - ง. ถูกทั้งข้อก และ ข้อค

7.

สัญลักษณ์นี้หมายถึงอะไร

- ก. เครื่องหมายทางการค้า
- ข. อนุญาตให้ผู้อื่นทำซ้ำ แจกจ่าย หรือแสดงและนำเสนอชิ้นงานดังกล่าวและสร้างงานดัดแปลงจากชิ้นงานดังกล่าวได้เฉพาะกรณีที่ผู้นั้นได้แสดงเครดิตของผู้เขียนหรือผู้ให้อนุญาตตามที่ระบุ
- ค. สัญญานี้เพื่อให้เจ้าของผลงานอันมีลิขสิทธิ์สามารถแสดงข้อความอันอำนวยความสะดวกให้สาธารณชนรู้ถึงสิทธิ์ในผลงาน และทราบว่าจะนำงานอันมีลิขสิทธิ์ของตนไปใช้ได้โดยไม่ถือว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ โดยผู้ที่นำผลงานไปใช้ต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้
- ง. ให้เผยแพร่ ดัดแปลง โดยต้องระบุที่มาและต้องเผยแพร่งานดัดแปลงโดยใช้สัญญาอนุญาตเดียวกัน

8.

สัญลักษณ์นี้หมายถึงอะไร

- ก. ให้เผยแพร่ ดัดแปลง โดยต้องระบุที่มา
- ข. ให้เผยแพร่ ดัดแปลง โดยต้องระบุที่มาและต้องเผยแพร่งานดัดแปลงโดยใช้สัญญาอนุญาตเดียวกัน
- ค. ให้เผยแพร่ โดยต้องระบุที่มา แต่ห้ามดัดแปลง
- ง. ให้เผยแพร่ ห้ามใช้ทางการค้า โดยต้องระบุที่มา

9. งานลิขสิทธิ์มีกี่ประเภท อะไรบ้าง

- ก. 9 ประเภท ได้แก่ งานวรรณกรรม นาฏกรรม ศิลปกรรม ดนตรีกรรม โสตทัศนวัสดุ ภาพยนตร์ สิ่งบันทึกเสียง งานแพร่เสียงแพร่ภาพหรืองานอื่นใดในแผนกวรรณคดี และแผนกวิทยาศาสตร์หรือศิลปะ
- ข. 8 ประเภท ได้แก่ งานวรรณกรรม นาฏกรรม ศิลปกรรม ดนตรีกรรม โสตทัศนวัสดุ ภาพยนตร์ สิ่งบันทึกเสียง และงานแพร่เสียงแพร่ภาพ
- ค. 6 ประเภท ได้แก่ งานวรรณกรรม ศิลปกรรม ดนตรีกรรม โสตทัศนวัสดุ ภาพยนตร์ และสิ่งบันทึกเสียง
- ง. 4 ประเภท ได้แก่ งานวรรณกรรม ศิลปกรรม ภาพยนตร์ และสิ่งบันทึกเสียง

10. ข้อใดอธิบายเกี่ยวกับระยะเวลาการคุ้มครองของลิขสิทธิ์ได้ถูกต้อง

- ก. งานทั่วๆ ไปลิขสิทธิ์จะมีตลอดอายุผู้สร้างสรรค์ และจะมีต่อไปอีก 50 ปี นับแต่ผู้สร้างสรรค์ถึงแก่ความตาย กรณีเป็นนิติบุคคล ลิขสิทธิ์จะมีอยู่ 50 ปี นับแต่ได้สร้างสรรค์งานนั้นขึ้น
- ข. งานทั่วๆ ไปลิขสิทธิ์จะมีตลอดอายุผู้สร้างสรรค์ และจะมีต่อไปนับแต่ผู้สร้างสรรค์ถึงแก่ความตาย
- ค. งานศิลปะประยุกต์ ลิขสิทธิ์มีอยู่ 15 ปี นับแต่ได้สร้างสรรค์งานนั้นขึ้น
- ง. งานวรรณกรรมจะมีตลอดอายุของผู้สร้างสรรค์

11. นายบอยออกแบบงานสร้างสรรค์ผลงานประเภทภาพวาดเพื่อใช้ในเชิงพาณิชย์ แต่ผลงานดังกล่าวถูกนายออฟนำไปจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าซ้ำกับผลงานของตน อยากทราบว่านายบอยสามารถฟ้องละเมิดในเรื่องใดได้บ้าง

- ก. ฟ้องละเมิดลิขสิทธิ์เพราะผลงานดังกล่าวได้รับความคุ้มครองตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
- ข. ฟ้องละเมิดเครื่องหมายการค้าเพราะผลงานดังกล่าวได้รับความคุ้มครองตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า
- ค. ฟ้องละเมิดลิขสิทธิ์เพราะผลงานดังกล่าวได้รับความคุ้มครองตามพระราชบัญญัติสิทธิบัตรการออกแบบ
- ง. ถูกทั้งข้อก และข้อข

12. นายเอมีการยื่นขอรับความคุ้มครองตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้าเพื่อรับรองว่าสินค้ามีคุณภาพได้มาตรฐาน ซึ่งเครื่องหมายดังกล่าวจัดอยู่ในประเภทใด

- ก. Trade Mark
- ข. Collective Mark
- ค. Service Mark
- ง. Certification Mark

13. หากท่านสร้างสรรค์ผลงานประเภทภาพวาดลงบนเว็บไซต์และมีบุคคลอื่นนำผลงานของท่านไปใช้แสวงหาผลประโยชน์โดยมิได้รับอนุญาต การกระทำดังกล่าวเป็นการละเมิดในข้อหาใด

- ก. การละเมิดอนุสิทธิบัตร
- ข. การละเมิดเครื่องหมายการค้า
- ค. การละเมิดลิขสิทธิ์
- ง. การละเมิดปัญญาประดิษฐ์

14. ออมได้รับสิทธิบัตรจากผลงานประดิษฐ์ ผลงานของอมต้องมีลักษณะใด

- ก. เป็นสินค้า OTOP
- ข. เป็นทฤษฎีทางวิทยาศาสตร์
- ค. เป็นการประดิษฐ์ขึ้นใหม่ ยังไม่เคยมีของใครมาก่อน
- ง. เลียนแบบผู้อื่น

15. ข้อใดจัดเป็นการละเมิดทรัพย์สินทางปัญญา

- ก. ซื้อหนังสือคู่มือเตรียมสอบจากร้านขายหนังสือ
- ข. ฟังเพลงจาก JOOX
- ค. ชมภาพยนตร์หรือละครจาก Netflix
- ง. ดาวน์โหลดภาพยนตร์หรือเพลงจากอินเทอร์เน็ต

ตอนที่ 3 แบบเลือกตอบใช่หรือไม่ใช่ เพียงคำตอบเดียวเท่านั้น

ข้อ	คำถาม	ใช่	ไม่ใช่
1	ลิขสิทธิ์ ต้องมี การจดทะเบียนทางกฎหมายให้การคุ้มครอง		
2	หนังสือหรือเอกสารอันมีลิขสิทธิ์ สามารถนำไปถ่ายเอกสารเพื่อใช้ในการเรียนการสอนได้		
3	การนำข้อมูลจากเว็บไซต์หรือวิทยานิพนธ์มาเขียนในรายงาน จำเป็น ต้องมีการอ้างอิง		
4	กรณีที่เราซื้อลิขสิทธิ์ฟอนต์ตัวอักษรมาแล้ว สามารถแบ่งปันฟอนต์ให้เพื่อนโหลดใช้ได้		
5	กรณีที่มีการอ้างอิงในเนื้อหาของรายงานแล้ว ผู้เขียน ไม่จำเป็น ที่จะต้องทำบรรณานุกรม		
6	ในการจดทะเบียนทรัพย์สินทางปัญญาทุกประเภท ไม่ต้อง เสียค่าใช้จ่าย		
7	เจ้าของลิขสิทธิ์สามารถโอนงานลิขสิทธิ์ของตนเองให้แก่บุคคลอื่นได้		
8	หากเราซื้อโปรแกรมที่ถูกลิขสิทธิ์มาแล้ว เราสามารถนำโปรแกรมนั้นมาขายต่อได้		
9	Open source คือ โปรแกรมที่ทำออกมาให้ใช้ฟรี และผู้ใช้สามารถพัฒนาโปรแกรมโดยการเขียนโปรแกรมเพิ่มหรือแก้ไขได้		
10	การละเมิดลิขสิทธิ์ทางอ้อม คือ การทำซ้ำ ดัดแปลง หรือนำต้นฉบับ สำเนาโดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์		
11	การแปลบทความภาษาต่างประเทศมาเป็นภาษาไทยเพื่อนำมาเรียบเรียงในผลงาน จำเป็น ต้องอ้างอิง		
12	ผลงานเดิมของตนเองที่เคยตีพิมพ์แล้วนั้น สามารถนำมาแก้ไขเป็นบทความใหม่และส่งไปตีพิมพ์ได้อีกหลายสำนักพิมพ์		
13	การลอกเลียนวรรณกรรมจากอินเทอร์เน็ตหลายๆเว็บไซต์ เป็นวิธีที่ง่ายและไม่มีใครจับได้		
14	โปรแกรม EndNote ใช้สำหรับจัดทำบรรณานุกรม		
15	www.copy-cat.in.th คือ ระบบตรวจสอบลิขสิทธิ์ผลงานวิชาการและวิทยานิพนธ์		

ภาคผนวก ค

คำเฉลยเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ตอนที่2 และตอนที่3

คำเฉลยเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ตอนที่2

ข้อที่	เฉลย
1	ค. ผลงานอันเกิดจากความคิดสร้างสรรค์ของมนุษย์
2	ข. ผู้ที่ได้รับอนุญาตสามารถได้ลิขสิทธิ์ในผลงานที่ดัดแปลงได้
3	ก. กฎหมายกำหนดให้ผู้ว่าจ้างเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ แต่เพียงผู้เดียวไม่ว่าจะกรณีใดๆ
4	ก. สิทธิบัตร
5	ค. Plagiarism
6	ก. การอ้างคำพูด หรือการคัดลอกข้อความ โดยใส่เครื่องหมายคำพูดกำกับไว้ (Quoting)
7	ค. สัญญานี้เพื่อให้เจ้าของผลงานอันมีลิขสิทธิ์สามารถแสดงข้อความอันอำนวยความสะดวกให้สาธารณชนรู้ถึงสิทธิในผลงาน และทราบว่าจะนำงานอันมีลิขสิทธิ์ของตนไปใช้ได้โดยไม่ถือว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ โดยผู้ที่นำผลงานไปใช้ต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้
8	ค. ให้เผยแพร่ โดยต้องระบุที่มา แต่ห้ามดัดแปลง
9	ก. 9 ประเภท ได้แก่ งานวรรณกรรม นาฏกรรม ศิลปกรรม ดนตรีกรรม โสตทัศนวัสดุ ภาพยนตร์ สิ่งบันทึกเสียง งานแพร่เสียงแพร่ภาพหรืองานอื่นใดในแผนกวรรณคดี และแผนกวิทยาศาสตร์หรือศิลปะ
10	ก. งานทุกๆ ไปลิขสิทธิ์จะมีตลอดอายุผู้สร้างสรรค์ และจะมีต่อไปอีก 50 ปี นับแต่ผู้สร้างสรรค์ถึงแก่ความตาย กรณีเป็นนิติบุคคล ลิขสิทธิ์จะมีอยู่ 50 ปี นับแต่ได้สร้างสรรค์งานนั้นขึ้น
11	ง. ถูกทั้งข้อก และข้อข
12	ง. Certification Mark
13	ค. การละเมิดลิขสิทธิ์
14	ค. เป็นการประดิษฐ์ขึ้นใหม่ ยังไม่เคยมีของใครมาก่อน
15	ง. ดาวน์โหลดภาพยนตร์หรือเพลงจากอินเทอร์เน็ต

ตอนที่3

ข้อที่	เฉลย
1	ไม่ใช่
2	ใช่
3	ใช่
4	ไม่ใช่
5	ไม่ใช่
6	ไม่ใช่
7	ใช่
8	ไม่ใช่
9	ใช่
10	ไม่ใช่
11	ใช่
12	ไม่ใช่
13	ไม่ใช่
14	ใช่
15	ใช่

จากการนำแบบทดสอบเรื่อง ความเข้าใจทางทรัพย์สินทางปัญญาของนิสิตปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มศว จำนวน 30 ข้อ ให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 คน เพื่อตรวจสอบค่าความสอดคล้องของเครื่องมือวิจัยกับวัตถุประสงค์การวิจัยโดยได้กำหนดเกณฑ์ในการพิจารณาความเที่ยงตรง ดังนี้

+1 = แน่ใจว่าคำถามมีความเหมาะสม

0 = ไม่แน่ใจว่าคำถามมีความเหมาะสมหรือไม่

-1 = แน่ใจว่าคำถามไม่มีความเหมาะสม

ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 คน ดังนี้

ผู้ทรงคุณวุฒิคนที่ 1 อาจารย์ จูติ คำหอมกุล

ผู้ทรงคุณวุฒิคนที่ 2 อาจารย์ ปภัสรา อาษา

ผู้ทรงคุณวุฒิคนที่ 3 อาจารย์ โชติมา วัฒนะ

สูตรที่ใช้ในการคำนวณ

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

IOC คือ ดัชนีความสอดคล้องระหว่างเครื่องมือวิจัยกับวัตถุประสงค์

R คือ คะแนนการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ

$\sum R$ คือ ผลรวมของคะแนนพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ

N คือ จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

ซึ่งค่าดัชนีความสอดคล้องที่ยอมรับได้ต้องมีค่าตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป

การคำนวณ IOC ของผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญได้คะแนน ดังนี้

ข้อที่	ข้อคำถามในแบบสอบถาม	คะแนนความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ			ผลรวม คะแนน	ค่าเฉลี่ย
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
ตอนที่ 2 แบบปรนัยเลือกคำตอบ โดยให้เลือกตอบเฉพาะข้อที่ถูกต้องที่สุด เพียงคำตอบเดียวเท่านั้น						
1	ทรัพย์สินทางปัญญา หมายถึงอะไร ก. ผลงานอันมีค่าของปัญญา ข. ความสร้างสรรค์จากการเรียนรู้ของมนุษย์ ค. ผลงานอันเกิดจากความคิดสร้างสรรค์ของมนุษย์ ง. ปัญญาที่เปรียบเสมือนชุมทรัพย์	+1	+1	+1	3	1
2	หากได้รับอนุญาตให้สามารถดัดแปลงผลงานอันมีลิขสิทธิ์ ผู้ใดจะได้เป็น เจ้าของลิขสิทธิ์ในผลงานที่ดัดแปลง ก. เจ้าของลิขสิทธิ์ผลงานเดิม ข. ผู้ที่ได้รับอนุญาตสามารถได้ลิขสิทธิ์ในผลงานที่ดัดแปลงได้ ค. เจ้าของลิขสิทธิ์ผลงานเดิมและผู้ที่ได้รับอนุญาตสามารถได้ ลิขสิทธิ์ในผลงานที่ดัดแปลงได้ ง. ไม่มีข้อใดถูก	+1	+1	+1	3	1
3	ความเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ระหว่างผู้ว่าจ้างกับผู้สร้างสรรค์งาน ผู้ใด สามารถเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ ยกเว้น ข้อใด ก. กฎหมายกำหนดให้ผู้ว่าจ้างเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ แต่เพียงผู้เดียว ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ข. กฎหมายกำหนดให้ผู้ว่าจ้างเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ ในกรณีที่ผู้ สร้างสรรค์งานรับว่าจ้างจากบุคคลอื่น	+1	+1	+1	3	1

	ค. กฎหมายกำหนดให้ผู้สร้างสรรค์งานเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ เมื่อผู้สร้างสรรค์งานอยู่ในฐานะพนักงานหรือลูกจ้าง นายจ้างหรือผู้ว่าจ้างมีสิทธิสามารถนำงานมาเผยแพร่ได้ตามวัตถุประสงค์ของการจ้างงานนั้น ง. กฎหมายกำหนดให้ผู้ว่าจ้างหรือผู้สร้างสรรค์สามารถเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ได้นั้นขึ้นอยู่กับเงื่อนไขต่างๆระหว่างกัน					
4	หนังสือสำคัญที่รัฐออกให้เพื่อคุ้มครองการประดิษฐ์คิดค้นหรือการออกแบบผลิตภัณฑ์ตามที่กฎหมาย กำหนด เรียกว่าอะไร ก. สิทธิบัตร ข. ปัญญาประดิษฐ์ ค. ลิขสิทธิ์ ง. สิทธิสัญญา	+1	+1	+1	3	1
5	การกระทำบางอย่างโดยที่ไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของผลงานหรือการลอกเลียนแบบทางภาษาและความคิดของคนอื่น แล้วนำมาเผยแพร่เสมือนว่าเป็นผลงานที่ตัวเองคิดขึ้นมา ก. Copy ข. Copyright ค. Plagiarism ง. Creative commons	+1	+1	+1	3	1
6	การกระทำใดที่เป็นสิ่งสำคัญมากที่สุดในการหลีกเลี่ยงการขโมยความคิดของผู้อื่น ก. การอ้างคำพูด หรือการคัดลอกข้อความ โดยใส่เครื่องหมายคำพูดกำกับไว้ (Quoting) ข. การถอดความ (ปรับเปลี่ยนประโยค แต่ยังคงไว้ซึ่งแนวคิดเดิม) (Paraphrasing)	+1	+1	+1	3	1

	ค. การแปลจากภาษาต่างประเทศ โดยขออนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ก่อน เนื่องจากกฎหมายลิขสิทธิ์คุ้มครองผู้เขียนบทความดั้งเดิมไว้ ง. ถูกทั้งข้อก และ ข้อค					
7	 สัญลักษณ์นี้หมายถึงอะไร ก. เครื่องหมายทางการค้า ข. อนุญาตให้ผู้อื่นทำซ้ำ แจกจ่าย หรือแสดงและนำเสนอชิ้นงานดังกล่าวและสร้างงานดัดแปลงจากชิ้นงานดังกล่าวได้เฉพาะกรณีที่คุณได้แสดงเครดิตของผู้เขียนหรือผู้ให้อนุญาตตามที่ระบุ ค. สัญญานี้เพื่อให้เจ้าของผลงานอันมีลิขสิทธิ์สามารถแสดงข้อความอันอำนวยความสะดวกให้สาธารณชนรู้ถึงสิทธิในผลงาน และทราบว่างานอันมีลิขสิทธิ์ของตนไปใช้ได้โดยไม่ถือว่าการละเมิดลิขสิทธิ์ โดยผู้ที่นำผลงานไปใช้ต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้ ง. ให้เผยแพร่ ดัดแปลง โดยต้องระบุที่มาและต้องเผยแพร่งานดัดแปลงโดยใช้สัญญาอนุญาตเดียวกัน	+1	+1	+1	3	1
8	 สัญลักษณ์นี้หมายถึงอะไร ก. ให้เผยแพร่ ดัดแปลง โดยต้องระบุที่มา ข. ให้เผยแพร่ ดัดแปลง โดยต้องระบุที่มาและต้องเผยแพร่งานดัดแปลงโดยใช้สัญญาอนุญาตเดียวกัน ค. ให้เผยแพร่ โดยต้องระบุที่มา แต่ห้ามดัดแปลง ง. ให้เผยแพร่ ห้ามใช้ทางการค้า โดยต้องระบุที่มา	+1	+1	+1	3	1

9	งานลิขสิทธิ์มีกี่ประเภท อะไรบ้าง ก. 9 ประเภท ได้แก่ งานวรรณกรรม นาฏกรรม ศิลปกรรม ดนตรีกรรม โสตทัศนวัสดุ ภาพยนตร์ สิ่งบันทึกเสียง งานแพร่เสียงแพร่ภาพหรืองานอื่นใดในแผนกวรรณคดี และแผนกวิทยาศาสตร์หรือศิลปะ ข. 8 ประเภท ได้แก่ งานวรรณกรรม นาฏกรรม ศิลปกรรม ดนตรีกรรม โสตทัศนวัสดุ ภาพยนตร์ สิ่งบันทึกเสียง และงานแพร่เสียงแพร่ภาพ ค. 6 ประเภท ได้แก่ งานวรรณกรรม ศิลปกรรม ดนตรีกรรม โสตทัศนวัสดุ ภาพยนตร์ และสิ่งบันทึกเสียง ง. 4 ประเภท ได้แก่ งานวรรณกรรม ศิลปกรรม ภาพยนตร์ และสิ่งบันทึกเสียง	+1	+1	+1	3	1
10	ข้อใดอธิบายเกี่ยวกับระยะเวลาการคุ้มครองของลิขสิทธิ์ได้ถูกต้อง ก. งานทั่วไป ลิขสิทธิ์จะมีตลอดอายุผู้สร้างสรรค์ และจะมีต่อไปอีก 50 ปี นับแต่ผู้สร้างสรรค์ถึงแก่ความตาย กรณีเป็นนิติบุคคล ลิขสิทธิ์จะมีอยู่ 50 ปี นับแต่ได้สร้างสรรค์งานนั้นขึ้น ข. งานทั่วไป ลิขสิทธิ์จะมีตลอดอายุผู้สร้างสรรค์ และจะมีต่อไปนับแต่ผู้สร้างสรรค์ถึงแก่ความตาย ค. งานศิลปประยุกต์ ลิขสิทธิ์มีอยู่ 15 ปี นับแต่ได้สร้างสรรค์งานนั้นขึ้น ง. งานวรรณกรรมจะมีตลอดอายุของผู้สร้างสรรค์	+1	+1	+1	3	1
11	นายบอยออกแบบงานสร้างสรรค์ผลงานประเภทภาพวาดเพื่อใช้ในเชิงพาณิชย์ แต่ผลงานดังกล่าวถูกนายออฟนำไปจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าซ้ำกับผลงานของตน อยากทราบว่านายบอยสามารถฟ้องละเมิดในเรื่องใดได้บ้าง	+1	+1	+1	3	1

	ก. ฟ้องละเมิดลิขสิทธิ์เพราะผลงานดังกล่าวจัดอยู่ในงานสร้างสรรค์ประเภทศิลปกรรม ข. ฟ้องละเมิดลิขสิทธิ์เพราะผลงานดังกล่าวได้รับความคุ้มครองตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 ค. ฟ้องละเมิดเครื่องหมายการค้าเพราะผลงานดังกล่าวได้รับความคุ้มครองตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า ง. ถูกทั้งข้อกและข้อข					
12	นายAมีการยื่นขอรับความคุ้มครองตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้าเพื่อรับรองว่าสินค้ามีคุณภาพได้มาตรฐาน ซึ่งเครื่องหมายดังกล่าวจัดอยู่ในประเภทใด ก. Trade Mark ข. Collective Mark ค. Service Mark ง. Certification Mark	+1	+1	+1	3	1
13	หากท่านสร้างสรรค์ผลงานประเภทภาพวาดลงบนเว็บไซต์และมีบุคคลอื่นนำผลงานของท่านไปใช้แสวงหาผลประโยชน์โดยมิได้รับอนุญาต การกระทำดังกล่าวเป็นการละเมิดในข้อหาใด ก. การละเมิดอนุสิทธิบัตร ข. การละเมิดเครื่องหมายการค้า ค. การละเมิดลิขสิทธิ์ ง. การละเมิดปัญญาประดิษฐ์	+1	+1	+1	3	1
14	ออมได้รับสิทธิบัตรจากผลงานประดิษฐ์ ผลงานของอมต้องมีลักษณะใด ก. เป็นสินค้า OTOP ข. เป็นทฤษฎีทางวิทยาศาสตร์ ค. เป็นการประดิษฐ์ขึ้นใหม่ ยังไม่เคยมีของใครมาก่อน	+1	+1	+1	3	1

	ง. เลียนแบบผู้อื่น					
15	ข้อใดจัดเป็นการละเมิดทรัพย์สินทางปัญญา ก. ซื้อหนังสือคู่มือเตรียมสอบจากร้านขายหนังสือ ข. ฟังเพลงจาก JOOX ค. ชมภาพยนตร์หรือดูซีรีส์จาก Netflix ง. ดาวน์โหลดภาพยนตร์หรือเพลงจากอินเทอร์เน็ต	+1	+1	+1	3	1
ตอนที่ 3 แบบเลือกตอบใช่หรือไม่ใช่ เพียงคำตอบเดียวเท่านั้น						
1	ลิขสิทธิ์ ต้องมี การจดทะเบียนทางกฎหมายให้การคุ้มครอง	+1	+1	+1	3	1
2	หนังสือหรือเอกสารอันมีลิขสิทธิ์ สามารถนำไปถ่ายเอกสารเพื่อใช้ในการเรียนการสอนได้	+1	+1	+1	3	1
3	การนำข้อมูลจากเว็บไซต์หรือวิทยานิพนธ์มาเขียนในรายงาน จำเป็นต้อง มีการอ้างอิง	+1	+1	+1	3	1
4	กรณีที่เราซื้อลิขสิทธิ์ฟอนต์ตัวอักษรมาแล้ว สามารถแชร์ฟอนต์ให้เพื่อนโหลดไปใช้ได้	+1	+1	+1	3	1
5	กรณีที่มีการอ้างอิงในเนื้อหาของรายงานแล้ว ผู้เขียน ไม่จำเป็นต้อง ทำบรรณานุกรม	+1	+1	+1	3	1
6	ในการจดทะเบียนทรัพย์สินทางปัญญาทุกประเภท ไม่ต้อง เสียค่าใช้จ่าย	+1	+1	+1	3	1
7	เจ้าของลิขสิทธิ์สามารถโอนงานลิขสิทธิ์ของตนเองให้แก่บุคคลอื่นได้	+1	+1	+1	3	1
8	หากเราซื้อโปรแกรมที่ถูกลิขสิทธิ์มาแล้ว เราสามารถนำโปรแกรมนั้นมาขายต่อได้	+1	+1	+1	3	1
9	Open source คือ โปรแกรมที่ทำการออกมาให้ใช้ฟรี และผู้ใช้สามารถพัฒนาโปรแกรมโดยการเขียนโปรแกรมเพิ่มหรือแก้ไขได้	+1	+1	+1	3	1

10	การละเมิดลิขสิทธิ์ทางอ้อม คือ การทำซ้ำ ดัดแปลง หรือนำต้นฉบับ สำเนาโดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์	+1	+1	+1	3	1
11	การแปลบทความภาษาต่างประเทศมาเป็นภาษาไทยเพื่อนำมาเรียบเรียง ในผลงาน <u>จำเป็นต้องอ้างอิง</u>	+1	+1	+1	3	1
12	ผลงานเดิมของตนเองที่เคยตีพิมพ์แล้วนั้น สามารถนำมาแก้ไขเป็น บทความใหม่และส่งไปตีพิมพ์ได้อีกหลายสำนักพิมพ์	+1	+1	+1	3	1
13	การลอกเลียนวรรณกรรมจากอินเทอร์เน็ตหลายๆเว็บไซต์ เป็นวิธีที่ง่าย และไม่มีใครจับได้	+1	+1	+1	3	1
14	โปรแกรม EndNote ใช้สำหรับจัดทำบรรณานุกรม	+1	+1	0	2	0.66
15	www.copy-cat.in.th คือ ระบบตรวจสอบลิขสิทธิ์ผลงานวิชาการและ วิทยานิพนธ์	+1	+1	+1	3	1

สรุปผลการคำนวณ IOC ของผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญ

จากแบบทดสอบเรื่อง ความเข้าใจทางทรัพย์สินทางปัญญาของนิสิตปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มศว
จำนวน 30 ข้อ มีคะแนนรวมเฉลี่ยต่อข้อที่ 1 คะแนนจำนวน 29 ข้อ และ 0.66 จำนวน 1 ข้อ ดังนั้นแบบทดสอบทั้ง
30 ข้อฉบับนี้ถือว่ามีความสอดคล้องที่ยอมรับได้ซึ่งมีค่าตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไปทั้ง 30 ข้อ ทำให้ได้ผลสรุปว่า
แบบทดสอบนี้มีความสอดคล้องของเครื่องมือวิจัยกับวัตถุประสงค์การวิจัย ซึ่งสามารถนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการ
ทำวิจัยได้